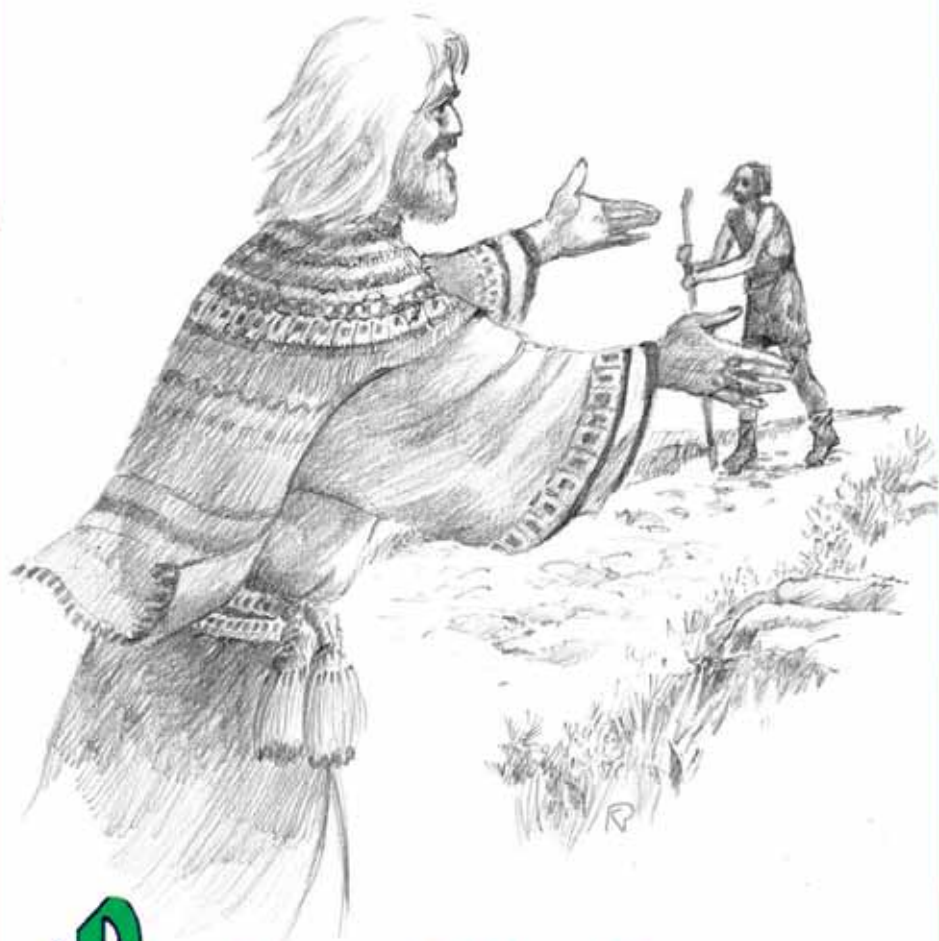

Luterilainen

NUMERO 5

2013

1926 - 2013

88. VUOSIKERTA

Jos te pyysitte minun sanassani, niin te
tollisesti olette minun opetuslapsiani,
ja te tulette tuntemaan totuuden,
ja totuus on tekemä teidät vapniksi

Joh. 8: 31, 32

MARTTI LUTHER

Kääntymyksestä

Raamatussa käytetään sanaa "kääntyä" kahdessa merkityksessä lakina ja evankeliumina. Lain käytössä se on käskijän sana, joka ei vaadi vain vaivannäköä, vaan koko elämän muuttamista... niin että kaikki käskyt on pidettävä... Evankeliumin käytössä se on lohdutuksen ja Jumalan lupauksen sana, jolla meiltä ei vaadita mitään, vaan jolla tarjotaan meille Jumalan armo. (W² XVIII, 1789s.)

Ainoa ja tosi Jumala on sellainen, joka rakastaa niitä, joilla on särkynyt sydän ja joka mieltyy niihin, jotka häntä pelkäävät ja häneen uskovat. Sen vuoksi on tarpeen, jos haluat kääntyä, että kauhistut ja että sinut kuoletetaan. Se tarkoittaa sitä, että sinulla on pelokas ja vapiseva omatunto. Jos sinulla se nyt on, täytyy sinun myös ottaa vastaan lohdutus, ei jostakin teosta, jonka itse olet tehnyt, vaan Jumalan teosta, joka on lähettänyt Poikansa Jeesuksen Kristuksen maailmaan sitä varten, että hän saarnaisi laupeudesta saatavaa lohdutusta armosta lahjana kauhistuneille syntisille. Tämä on tie kääntymykseen. Muut tiet ovat harhateitä. (W² V, 590)

Kukaan ei tule täyteen kääntymykseen ennen kuin hän on maistanut helvettiä ja taivasta. Se on, ennen kuin hän kokee, kuinka paha ja kurja hän itse on ja miten hyvä ja suloinen on Herra. Sitä tunnetaan parhaiten edessä olevassa kuoleman vaarassa ja viimeisen tuo-

mion kauhuissa ja opitaan tuntemaan toivossa ja luottamuksessa Jumalan armahtavaan laupeuteen. (W² IV, 734)

Jumala ei halua millekään kansalle, olkoot juutalaisia tai pakanoina, olla armollinen, elleivät he käännä ahdistuksen ja hädän tietä eli elleivät he usko kaikesta sydäimestään Jumalaan. Et siis voi sanoa, että hän olisi luvannut armonsa paavilaiselle tai muuten katumattomalle, vaan vain niille, jotka kääntyvät kaikesta sydäimestään Herran tykö, olkoon juutalainen tai pakana, paavilainen tai huono kristitty, paavi tai piispa. (W² III, 1697).

Katumuksella ja kärsimyksellä ei vielä päästä vapaiksi synnistä, vaan siihen kuuluu, että uskotaan evankeliumi ja lohduttaudutaan sillä, mitä meille on luvattu evankeliumissa ja kasteessa. Sillä syntien anteeksiantamus on yksin Kristuksen varassa. Sanoohan pyhä Paavali itse, Apt. 26, ettei hän jättänyt uskomatta taivaallista näkyä ja että hän saarnasi sen jälkeen juutalaisille ja pakanoina, että he tekisivät parannuksen, kääntyisivät Jumalan luo ja tekisivät vanhurskaita parannuksen tekoja. "Parannuksen tekemisellä" hän tarkoittaa synnistä luopumista, katumusta ja tuskaa synnin tähden. "Jumalan tykö kääntymisellä" hän tarkoittaa uskoa Kristukseen, että hän on välimies me ja että meillä on iankaikkinen elämä hänen kauttaan. (W² XIIIa, 1101)

Numero 5 2013

Kadonneita etsimään!

Pyhä Raamattu ilmoittaa meille monin vertauksin ja suoranaisin sanoin Jumalan suuren uhrautuvan rakkauden, jolla hän on etsinyt ja kutsunut luoksensa ja yhä etsii ja kutsuu syntiin langennutta, häntä paossa olevaa ihmiskuntaa. Ihminen itse ei ole osannut etsiä Jumalaa eikä kääntyä hänen tykönsä, vaan kaikilla omilla yrityksillään ihminen on vain loitontunut todellisesta elävästä Jumalasta. Ihmisen synnillinen taipumus on piiloutua Jumalan sanan valolta, sekä lain valolta että evankeliumin valolta, sekä kätkeytyä oman järkensä ja tunteustensa pimeyteen.

Kun Jumala etsii kadonnutta, hän tulee hänen luoksensa ja tarjoittaa hänet hänen piilopaikastaan. Jumala panee kadonneen tilille tekemisistään ja epäuskostaan. Jo paratiisissa Jumala sanoi: "Missä olet?"; "Mitä olet tehnyt?"; "Etkö syönyt siitä puusta, josta minä kielsin sinua syömästä?" Jumala asettaa syntisen antamansa lain eteen. Siihen kuuluu kymmenen käskyä, mutta hän nuhtelee myös peruslankeemuksesta ja periturmeluksesta, jolla ihminen on kääntänyt selkänsä Jumalalle ja pakenee häntä.

Kadonneita etsiessämme ja ollaksemme siinä Jumalan työtovereita, meidän on asetettava lain saarnalla ihminen Jumalan eteen paljastettuna ja riisuttuna, niin että hän on kahden Jumalansa kanssa ilman, että voisi turvautua omiin tekoihinsa tai toisiin ihmisiin.

Jeesus kuvaa monilla opetuksillaan sitä, kuinka hän tuli etsimään kadonneita. Hänen ei tarvinnut etsiä vanhurskaita enkeleitä, sillä ne eivät parannusta tarvinneet. Hän tuli etsimään niitä, joita hän vertasi eksyneeseen lampaaseen, kadonneeseen rahaan ja tuhlaajapoikaan.

Eksynyt lammas ei osannut palata kotiin, vaan paimen löysi hänet, nosti olleen ja kantoi kotiin. Kadonnut raha ei osannut tulla esiin, vaan se täytyi löytää sieltä, missä se oli. Tuhlaajapoika oli joskus ollut kotona, mutta jättänyt sen. Kun hän muisti, miten hyvä oli ollut kotona, Isän rakkaus antoi hänelle voiman palata.

Kääntymykseen ja kotiin palaamiseen tarvitaan evankeliumin uudestisyntyttävä ja uuden elämän antava voima. "Evankeliumi on Jumala voima itse kullekin uskovalla pelastukseksi." Laki herättää omantunnon toimintaan, mutta se ei tuo ketään Jumalan yhteyteen.

Julistaessamme kääntymystä Jumalan puoleen, julistamme evankeliumia, johon kuuluvat sana ja sakramentit.

Kadonneita ei voida etsiä vapaan ratkaisuvallan opilla, sillä synteihinsä kuollut ei voi itse herättää itseään henkiin. "Ei ole ketään, joka etsii Jumalaa" (Room. 3:11). Vain evankeliumi voi antaa synteihinsä kuolleelle uskon ja hengellisen elämän. Vain se voi palauttaa luopion Isän tykö. Siksi on hylättävä kaikki inhimilliset tiet ja keinot kadonneitten etsimisessä ja rohkeasti käytettävä sitä keinoa, jonka Jumala itse on antanut sitä varten. Se keino on Jumalan sana, jossa laki ja evankeliumi on oikein erotettu toisistaan ja oikein sovellettu omalletunnolle. Laki saa aikaan synnintunnon, evankeliumi vaikuttaa synnintuntoisessa uskon. Uskon kautta tulee rauha sydämeen. Se on ihana, suurenmoinen Jumalan lahja.

Markku Särelä

Mitä on uskoon tuleminen?

Uskoon tuleminen tarkoittaa yksinkertaisesti sitä, että ihminen alkaa uskoa Jeesukseen Vapahtajanaan. Se tarkoittaa, että ihminen alkaa turvautua Jeesukseen syntiensä anteeksi antajana.

Uskoon tuleminen ei ole monimutkaista. Se voi tapahtua monenlaisissa elämäntilanteissa, mutta pohjimmiltaan kyse on aina samasta, yksinkertaisesta asiasta: Jumala synnyttää ihmisen sisimmässä uskon Jeesukseen. Ihminen tietää silloin olevansa syntinen, mutta luottaa siihen, että Jeesus on sovittanut hänen syntinsä kuolemalla hänen puolestaan. Tämän uskon kautta Jumala antaa hänen syntinsä anteeksi.

Millä tavalla Jumala sitten synnyttää uskon? Tässä kirjoituksessa keskitytään siihen, miten Jumala toimii aikuisten, nuorten ja vanhempien lasten kanssa. Nuorempien lasten uudestisyntymisestä on toisaalla oma artikkelinsa sivulla. Kasteen ja uskoon tulemisen suhdetta käsitellään myös omassa kirjoituksessaan.

Uskoon tulemistä edeltää se, että ihminen tulee tuntemaan syntinsä.

Se tarkoittaa oman syntisyyden ymmärtämistä Jumalan edessä. Ihminen huomaa, että hän on Jumalan hyvyiden valossa paha. (Joh. 3:19–20) Se näkyy hänen elämässään monenlaisena Jumalan hyvän tahdon rikkomisena. Tämä tahto, jota nimitetään myös Jumalan laiksi, on ilmaistu tiivistetysti kymmenessä käskyssä sekä rakkauden kaksoiskäskyssä (”rakasta Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistä niin kuin itseäsi”) ja kultaisessa säännössä (”tee toiselle, mitä tahtoisit itsellesi tehtävän”). (5 Moos. 5:6–21; Matt. 22:36–40)

Jumala on pyhä ja oikeudenmukainen eikä voi suvaita pahuutta. Siksi Jumalan tahdon rikkominen johtaa kadotukseen, iankaikkisuuteen kärsimyksessä Jumalasta erossa. (Ps. 5:5) Tämän ymmärtämistä kutsutaan synnintunnoksi, joskus myös parannukseksi tai katumukseksi. Synnintunto ei kuitenkaan vielä ole uskoon tulemistä, vaan ainoastaan sen edellytys. Varsinainen uskoon tuleminen on se, että ihminen tulee tuntemaan syntiensä anteeksiantamuksen ja uskoo siihen.

Uskon syntyminen tapahtuu evankeliumin kautta. Evankeliumi on hyvä sanoma Jumalan Pojasta Jeesuksesta, joka tuo syntien anteeksiantamuksen. Evankeliumi kertoo, että Jeesus syntyi maailmaan, eli, kärsi ja kuoli ristillä kaikkien ihmisten sijaisena. Hän täytti Jumalan lain elämällään ja kantoi ihmisten syntien ansaitseman rangaistuksen kuolemallaan. (Gal. 4:4–5; Jes. 53:4–6) Jumala lukee Jeesuksen lunastustyön jokaisen uskovan hyväksi niin, että tämä saa syntinsä anteeksi. (2 Kor. 5:19–20)

Uskoon tuleminen merkitsee Jumalan omaksi tulemista. Se tarkoittaa, että ihmisen synnin särkemä yhteys Jumalaan palautuu. Hänestä tulee Jumalan lapsi. Jumala antaa hänelle Pyhän Henkensä. Ihminen alkaa kulkea kohti taivasta eli ikuista elämää Jumalan luona. Matkalla Pyhä Henki vaikuttaa hänessä kamppailua syntiä vastaan ja Hengen hedelmiä, kuten rakkautta, kärsivällisyyttä ja rauhaa. (Room. 8:13–14; Gal. 5:22)

Uskon synnyttää Jumalan sana, evankeliumi. Jumalan Pyhä Henki

vaikuttaa sanan kautta ja saa ihmisen ottamaan sen vastaan uskolla. Uskoon-tulo ei siis ole ihmisen oma päätös tai ratkaisu. Jumala saa meissä aikaan pelastuksen tahtomisen, hän synnyttää meidät uudesti totuuden sanalla ja hän tekee eläviksi hengellisesti kuolleet (Fil. 2:13; Jaak. 1:18; Ef. 2:1).

Uskoon tuleminen voi tapahtua [ihmisen tuntemusten kannalta] nopeana kääntymyksenä tai ihminen voi kasvaa uskoon hiljalleen. Mutta hän on uskossa sillä hetkellä, kun pienikin uskon kipinä syttyy sisimmässä. Hän ei silloin välttämättä itseään vielä tiedä sitä! Todellinen halu saada synnit anteeksi Jeesuksen tähden on jo uskoa.

Uskoon tulon jälkeen Jumala haluaa vahvistaa uskoa. Uskon voi menettää, eikä Jumala tahdo sitä. Siksi hän on antanut seurakunnan, sanansa ja pyhän ehtoollisen uskoa ylläpitämään ja vahvistamaan. Ne ovat uskovien hengellistä ravintoa. Jos haluat uskoa ja pelastua, tästä puhutaan eri kirjoituksessa. Jos haluat tietää tarkemmin, miten uskoon tullaan, lue sitä koskeva artikkeli.

Vesa Hautala

Miten uskoon tullaan

Eräs kaverini sanoi kerran, että eräs hänen tuntemansa ihminen oli tullut uskoon. Sitten hän hymyillen totesi, että hänen ystävänsä lapsi oli kastettu. Suurin osa meistä on tullut uskoon juuri tällä tavalla. Raamattu nimittää kastetta uudestisyntymisen pesoksi (Tiit. 3:5), jossa Pyhä Henki luo meihin hengellisen elämän. Svebiliuksen katekismus sanoo, että kasteessa ”Isä Jumala ottaa kastettavan lapsekseen, Poika pukee hänet vanhurskaudellaan, Pyhä Henki uudestisyntyyttää hänet ja tekee asuinsijakseen” (Kasteen sakramentti, 14. SLEY Pieksämäki 1995).

Monet kuitenkin luopuvat kasteensa aarteista. Silloin ihmisen on pelastuakseen tultava uudestaan uskoon. Tätä varten on evankeliumin sana, joka lahjoittaa Jumalan Pojan sovitus työn omaksemme ja ohjaa meidät takaisin kasteemme ääreen. Raamatussa sanotaan: ”Usko tulee siis kuulemisesta, mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta” (Room. 10:17). Evankeliumi, Kristuksen sana, on nimenomaan se väline, joka luo meissä kristillisen uskon. Laki taas synnyttää tarpeen evankeliumille. Ilman lain tuomaa synnintuntoa ihminen ei ymmärrä tarvettaan syntien sovittajalle.

Uskoon tuleminen on täysin Jumalan työtä. Jos edes jokin siinä olisi meidän käsissämme, pelastus ei olisi enää ainoastaan armosta. Herkkä omatunto ei koskaan saisi lepoa, kun se joutuisi koko ajan pohtimaan, onko se varmasti kääntynyt Jumalan puoleen. Olisi täysin yhdentekevää, olisiko Kristus kuollut vai ei, jos meidän pitäisi siitä huolimatta tehdä vielä itse jotain pelastuksemme eteen. Tuo ”jokin” jäisi ainiaksi täyttämättä. Nyt Raamattu kuitenkin todistaa, että pelastuksemme on alusta loppuun taivaallisen Isämme käsissä. Se perustuu Jumalan Pojan ristin työlle, ei meidän teoillemme. Ja me saamme sen omaksemme, kun Pyhä Henki synnyttää meissä uskon, emme me itse. Jokainen saa turvallisesti luottaa siihen, että Jumala ”joka on alkanut teissä hyvän työn, on sen täyttävä Kristuksen Jeesuksen päivään saakka” (Fil. 1:6).

Mika Bergman

Haluatko uskoa ja pelastua

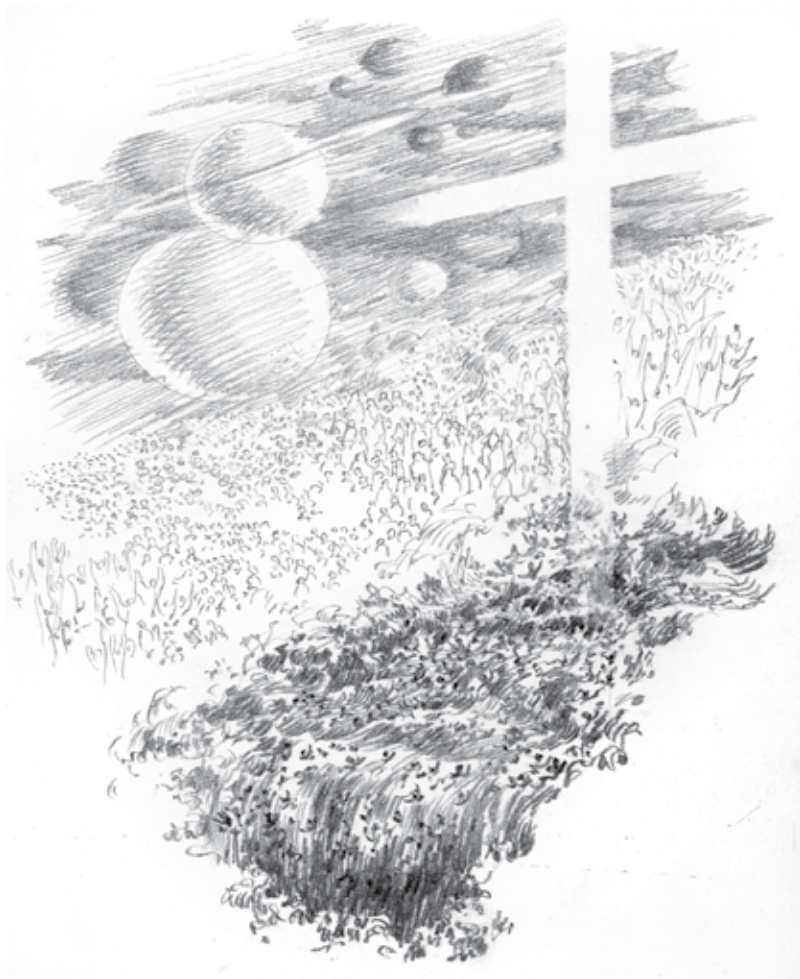
Kukapa haluaisi joutua perkeleen seuraan tuliseen järveen, jossa Jumalan vastustajia vaivataan yöt ja päivät, ikuisesti taukoamatta, kuten Ilmestyskirja heistä todistaa: "Ja perkele, heidän villitsijänsä, heitetään tuli- ja tulikivijärveen, jossa myös peto ja väärä profeetta ovat, ja heitä vaivataan yöt päivät, aina ja iankaikisiksi. Ja minä näin suuren, valkean valtaistuimen ja sillä istuvaisen, jonka kasvoja maa ja taivas pakenivat, eikä niille sijaa löytynyt." (Ilm. 20:10–12). Kuitenkin useimmat ihmiset vaeltavat laveaa tietä ja harva kulkee kaitaa tietä taivaaseen.

Syiksi epäuskoon esitetään monenlaista. Monet kieltävät Jumalan olemassaolon, vaikka tieto siitä on kirjoitettu heidän sydämiinsä. Monet vastustavat armon evankeliumia, koska heitä loukkaa se, että Kristus on tehnyt kaiken heidän edestään ja ettei heidän teoillaan ole pelastuksen asiassa arvoa. Kun paaduttaa sydämensä Jumalan pyhän lain edessä ja kovettuu, voi kuvitella itsestensä mitä tahansa. Kaikki verukkeet ovat tyhjän arvoisia sinä hetkenä, kun Kristuksen merkki näkyy taivaalla ja hän saapuu pitääkseen tuomion täsmälleen sen mukaan kuin on sanonut.

Jotta ihminen kääntyisi, hänen tarvitsee tulla tuntemaan syntisyytensä. Hänen omantuntonsa täytyy herätä syyttämään häntä hänen synneistään. Raamatussa on useita esimerkkejä tällaisista tapauksista. Kaikki merkittävät

Jumalan sanan julistajat ovat terävällä lain saarnalla tehneet kuulijoistaan ensiksi syntinsä tuntevia ja sitten saataneet heidän sielunsa eläviksi evankeliumin ilosanomalla Jeesuksesta. Vain "kurja syntinen" voi olla iloinen Jumalan lapsi ja armosta autuas. Uskovalla oman kurjuuden tunto ei ole tietenkään päällimmäisenä, vaan autuuden ilo. Silti jokainen todellinen kilvoittelija yhtyy suuren apostolin sanoihin: "Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista" ja lisää kiireesti: "Kiitos Jumalalle Jeesuksen Kristuksen kautta! Niin minä siis tämmöisenäni palvelen mielellä Jumalan lakia, mutta lihallä synnin lakia." (Room. 8:24–25)

Kun saarnaamme Jumalan ankaraa lakia ja herättelemme kuulijoiden omaatuntoa, meidän on itse oltava sydämellisiä, ettemme työkeällä käytöksellä työnnä ketään pois. Samalla meidän on asetettava itsemme saman lain alaisiksi, ettemme asettaisi itseämme toisten yläpuolelle ja ettemme antaisi sellaista kuvaa, että jotkut voisivat olla Jumalan lain edessä paremmassa asemassa kuin toiset. Raamattu todistaa selvästi: "Kaikki ovat tyynni kelvottomiksi käyneet, ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvä on, ei yhden yhtäkään" (Room. 3:12). Ainoaksi toivoksi ja turvaksi syntiselle jää se, että Kristus Jeesus on jo maksanut jokaisen ihmisen syntivelan ja että häneen uskoen tulemme vanhurskaiksi Jumalan edessä ilman tekojamme.

Jos sydämeesi on syntynyt halu uskoa Jeesukseen ja pelastua, olet oikealla tiellä. Se ei ole tapahtunut omasta voimastasi, vaan Pyhä Henki on antanut sinulle sellaisen mielen ja halun. Olet jo uskossa! Siinä saat kasvaa ja syventyä. Erityisesti saat muistaa sitä suurta lahjaa, jonka olet saanut pyhässä kasteessasi. Siinä Jumala on tehnyt kanssasi lujan armoliiton, johon

hän on vetänyt sinut takaisin. On suuri ihme: Jumala on syntiselle armollinen! Tämän totuuden varassa saamme lähteä täältä ja kerran nousta tuomiolle kuulemaan Jeesuksen sanan: "Tulkaa minun Isäni siunatut ja omistakaa se valtakunta, joka on ollut teille valmistettuna maailman perustamisesta asti" (Matt. 25:34).

MS

Onko uskoontulo ja kääntymys sama asia

Voidaksemme oikein ratkaista otsikon kysymyksen ja muutkin kääntymistä koskeviin sanoihin liittyvät asiat, on pidettävä mielessä yksi perustava asia. On nimittäin vain kahdenlaisia ihmisiä: uskovia, jotka turvaavat Kristukseen Vapahtajanaan ja ovat siis pelastuksen tiellä, ja epäuskoisia, jotka eivät Vapahtajaan turvaudu ja jotka eivät tuossa tilassaan ole pelastuksen tiellä.

Se, joka on tullut uskoon tai on kääntynyt, on Kristuksen tähden armahdettu Jumalan lapsi. Näin uskoon tuleminen ja kääntymys kumpikin merkitsevät Jumalan armosta osalliseksi tulemistä ja tarkoittavat siis samaa asiaa.

Uskoon tulemisella usein tarkoitetaan sitä, että henkilö, joka ei ennen ole uskonut, tulee Jumalan lapseksi. Tällaisista oli kysymys apostoli Paavalin toisella lähetysmatkalla Efesosssa (Apt. 18:27), jossa evankeliumin julistuksen myötä uskoon tulleet saivat enemmän opetusta Jumalan sanasta.

Kääntymisellä tai palaamisella Jumalan luokse usein tarkoitetaan sitä, että ennen Jumalan armoon turvannut ihminen on joutunut epäuskoon, mutta sitten jälleen kääntyy Jumalan luokse. Tällaisesta kääntymisestä tai palaamisesta on kyse esim. Jes. 31:6:ssa: ”Palatkaa, te israelilaiset, hänen tykönsä, josta olette niin kauas luopuneet.” Tällaisessa tapauksessa kyse on siitä, että ihminen jälleen kääntyy sen armon turviin, jonka varassa hän ennen on ollut.

Kääntymyksen synonyymejä Raamatussa

Kääntymyksessä on kysymys siitä, että epäuskoinen ihminen tulee uskovaaksi. Hän siis Pyhän Hengen vaikutuksesta pääsee osalliseksi Jumalan armosta, jonka Jeesus on sovitustyöllään hankkinut kaikkia ihmisiä varten. Tästä asiasta pyhä Raamattu käyttää useita eri sanoja, jotka kukin omalta kannaltaan selittävät samaa asiaa.

Itse sana kääntymys tuo esiin sen, että epäuskon tiellä väärään suuntaan kulkenut ihminen kääntyy Jumalan puoleen. Tästä asiasta on kysymys Apt. 11:20–21:ssä, jossa suuri joukko kreikkalaisia kääntyi Jumalan puoleen. Asian puolesta kääntymyksessä usein on kyse siitä, että henkilö, joka ennen on ollut Jumalan lapsi, palaa armon osallisuuteen. Tästä on kyse esimerkiksi tuhlaajapoikavertauksessa, jossa epäuskon valtaan joutunut poika katui ja palasi takaisin (Luuk. 15:18–20).

Raamattu käyttää Jumalan armosta osalliseksi tulemisesta myös nimitystä uudestisyntyminen. Tämä sana korostaa sitä, että kun ihminen tulee armosta osalliseksi, hän tulee hengellisesti eläväksi. Tämä on välttämätön asia, jonka Jumala vaikuttaa sanan ja kasteen kautta. Vapahtaja sanoi: ”Jos joku ei synny vedestä ja Hengestä, ei hän voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan.” (Joh. 3:5) Apostoli Pietari kirjoitti: ”te — olette uudestisyntyneet, ette katoavasta, vaan katoamattomasta siemenestä, Jumalan elävän ja pysyvän sanan kautta.” (1 Piet. 1:23)

Sitä, että armosta osalliseksi tuleminen merkitsee elämän saamista, painottavat Raamatun käyttämät ilmaisut kuolemasta herättäminen ja eläväksi tekeminen. Palanneesta tuhlaajapojasta isä sanoi: ”(Hän) oli kuollut ja virkosi eloon.” (Luuk. 15:32) Kaikista kas-

tetuista ja uskovista apostoli Paavali sanoo: ”Hänessä te myös olette ympärileikatut — ollen haudattuina hänen kanssaan kasteessa, jossa te myös hänen kanssaan olette herätetyt uskon kautta, jonka vaikuttaa Jumala, joka herätti hänet kuolleista.” (Kol. 2:11–12)

Armosta osalliseksi tulemisesta käytetään Raamatussa myös sanaa valaiseminen tai pimeydestä valoon saattaminen. Jumala lähetti apostoli Paavalin saarnaamaan pakanoille evankeliumia ja näin ”avaamaan heidän silmänsä, että he kääntyisivät pimeydestä valkeuteen ja saatanan vallasta Jumalan tykö ja saisivat uskomalla minuun synnit anteeksi ja perintöosan pyhitettyjen joukossa.” (Apt. 26:18)

Kääntymyksen kanssa samaa merkitsee myös parannus eli mielenmuutos. Vapahtaja sanoi: ”Samoin on ilo taivaassa suurempi yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen, kuin yhdeksästä kymmenestä yhdeksästä vanhurskaasta, jotka eivät parannusta tarvitse.” (Luuk. 15:7) Sana ”parannus” tulee käsitteä oikein. Suppeassa merkityksessä se viittaa synnintuntoon (Luuk. 24:47), laajassa merkityksessä se on sama kuin kääntymys. Silloin kysymys on mielenmuutoksesta, jonka Jumala saa aikaan ihmisessä lain ja evankeliumin sanalla. Laki saa aikaan omantunnon hädän. Evankeliumi ilmoittaa oman tunnon lohdutuksen eli tuo syntisen osaksi sen, että Kristus on jo ansainnut kaikkia varten ja siis varmasti myös omantunnon hätään joutunutta varten syntien anteeksiantamuksen.

Lisälukemista: Franz Pieper, Kristillinen dogmatiikka, s. 343. Kristinoppi, s. 172, kysymys 213.

KN

Lapsen uudestisyntyminen

Uudestisyntyminen on välttämättömän asia pelastuksen kannalta. Jeesus sanoi rabbi Nikodeemuksen kanssa keskustellessaan: "Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: joka ei synny uudesti, ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa". (Joh. 3:3) Uudestisyntyminen on uuteen hengelliseen elämään syntymistä uskon kautta. Se on sama asia kuin syntien anteeksiantamus ja vanhurskauttaminen. Jos olet kiinnostunut uudestisyntymisestä tarkemmin, siitä kerrotaan lisää tämän numeron muissa kirjoituksissa.

Koska uudestisyntyminen on pelastuksen edellytys, lapsetkin tarvitsevat uudestisyntymistä. Langenneessa maailmassa kaikki ihmiset ovat syntisiä ja luonnostaan erossa Jumalasta. (Room. 5:18–19) Raamatun mukaan ihminen sikiää ja syntyy synnissä (Ps. 51:7). Ihmisessä oleva synnynnäinen pahuus tulee myöhemmin näkyviin, kun ihminen saa kasvaessaan keinoja ja mahdollisuuksia toteuttaa sitä tietoisesti.

Sen jälkeen, kun Jeesus oli ker-tonut Nikodeemukselle, että uudestisyntyminen on välttämätöntä, hän vastasi kysymykseen, miten se tapahtuu: "Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: jos joku ei synny ve-

destä ja Hengestä, ei hän voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan." (Joh. 3:5) Vesi tarkoittaa tässä kasteen vettä ja Henki Pyhää Henkeä, joka toimii kasteessa Jumalan sanan kautta. Kasteessa Jumala liittää ihmisen Kristukseen ja herättää hänet uuteen elämään hänessä uskon kautta: "Hänessä te myös olette ympärileikatut, ette käsin tehdyllä ympärileikkauksella, vaan lihan ruumiin poisriisumisella, Kristuksen ympärileikkauksella: ollen haudattuina hänen kanssaan kasteessa, jossa te myös hänen kanssaan olette herätetyt uskon kautta, jonka vaikuttaa Jumala, joka herätti hänet kuolleista." (Kol. 2:11–12)

Näin kaste rinnastuu juutalaiseen ympärileikkaukseen, jonka kautta tultiin Jumalan kansan jäseniksi. Se kuului niin vauvoille kuin aikuisillekin ja teki heistä yhtä lailla Jumalan kansaa. Samoin kaste kuuluu nyt "kaikille kansoille", kaikille ihmisille, joista Jeesus on käskenyt tehdä opetuslapsiaan kastamalla ja opettamalla. (Matt. 28:18–20)

Jumala synnyttää siis pienen lapsen uudesti kasteen kautta. Lapsi ei tietoisesti vastusta kastettaan eikä sen vaikutusta, joten se synnyttää Jumalan armosta häneen uskon.

Lapsen usko ei ole samalla tavalla tietoista ja jäsentynyttä kuin aikuisen, mutta se on silti oikeaa uskoa. Usko ei ole ensisijassa tiedollinen asia, vaan turvautumista ja luottamusta Jumalaan. Pieninkin lapsi pystyy luottamaan ja turvautumaan. Usko on myös yliluonnollinen salaisuus ja Pyhän Hengen vaikutusta, joka ylittää normaalin ajattelutoimintamme rajat. Emme tiedä pohjimmiltaan, miten Jumala aikuisessakaan uskon synnyttää. Varmasti hän voi kaikkivaltiaana tehdä sen myös pienessä lapsessa.

Paitsi kaste, myös Jumalan sana kuuluu lapsille. Kun lapsi kasvaa ja alkaa ymmärtää puhetta, on tärkeää, että vanhemmat opettavat hänelle Jumalasta ja Jeesuksesta.

Usko ei pysy voimassa ilman sanaa. Sanalla on sama uudestisyntyävä, uskoa luova voima kuin kasteella. (Jaak. 1:18) Jos isompi lapsi tai aikuinen on menettänyt kasteessa saamansa uskon, sana tuo hänet takaisin kasteen liittoon. Sana tuo myös vanhemman, kastamattoman lapsen ja aikuisen uskoon, jolloin kaste seuraa sitä. Sanalla ja kasteella on sama uudestisyntyävä voima, mutta kaste tavoittaa nekin lapset, jotka eivät vielä ymmärrä puhetta. ”Sallikaa lasten tulla minun tyköni, älkääkä estäkö heitä, sillä senkaltaisten on Jumalan valtakunta” (Mark. 10:14), Jeesus sanoi. Uudestisyntyminen on tarjolla kaikille, suurille ja pienille.

Vesa Hautala

Langenneen paluu

Vanhaa Testamenttia lukiessa tekee vaikutuksen Jumalan suuri kärsivällisyys kansansa kanssa. Hän kurittaa ja nuhtelee sitä, mutta hän ei hylkää sitä, vaikka se toistuvasti rikkookin Jumalan lakia vastaan. Israel lankeaa uudestaan ja uudestaan, mutta silti Jumala armahtaa sen.

Profeetta Jesaja kuvaa juutalaisten epäjumalanpalveluksen rangaistusta sanoessaan: ”Voi syntistä sukua, raskaasti rikkonutta kansaa, pahante-kijäin siementä, kelvottomia lapsia! He ovat hyljänneet Herran, pitäneet Israelin Pyhää pilkkanansa, he ovat kääntyneet pois. Mihin pitäisi teitä vielä lyödä, kun yhä jatkatte luopu-mustanne? Koko pää on kipeä, koko sydän sairas. Kantapäästä kiireeseen asti ei ole tervettä paikkaa, ainoastaan haavoja, mustelmia ja vereksiä lyömiä, joita ei ole puserrettu, ei sidottu eikä öljyllä pehmitetty. Teidän maanne on autiona, teidän kaupunkinne ovat tullella poltetut; teidän peltojanne syövät muukalaiset silmäinne edessä; ne ovat autioina niin kuin ainakin muukalais-ten hävittämät.” (Jes. 1:4–7).

Synnin rangaistus oli kansan pakosiirtolaisuus. Kuitenkin Jumala armossaan lupasi palauttaa kansansa takaisin omaan maahansa. Tämän hän teki Persian kuninkaan kautta: ”Näin sanoo Koores, Persian kuningas: Kaikki maan valtakunnat on Herra, taivaan Jumala, antanut minulle, ja hän on käskennyt minun rakentaa itsellensä

temppelin Jerusalemiin, joka on Juudassa. Kuka vain teidän joukossanne on hänen kansaansa, sen kanssa olkoon hänen Jumalansa, ja hän menköön Jerusalemiin, joka on Juudassa, rakentamaan Herran, Israelin Jumalan, temppelinä. Hän on se Jumala, joka asuu Jerusalemissa. Kuka vain on jäljellä, se saakoon, missä asuukin muukalaisena, paikkakuntansa miehiltä kannatukseksi hopeata ja kultaa, tavaraa ja karjaa ynnä vapaaehtoisia lahjoja Jumalan temppelin rakentamiseksi Jerusalemiin.” (Esa 1:2–4).

Kärsivällisyys oli kuitenkin vain Jumalan valitsemalle Israelin jäännökselle hyödyksi, koska suurin osa kansasta asettui Jumalaa vastaan kerta toisensa jälkeen eikä turvautunut tulevaan Messiaaseen syntiensä sovittajana. Vaikka Jumalan pitkämielisyys ei ollut suurimmalle osalle kansasta hyödyksi, Vanha Testamentti kertoo silti paljon Jumalan luonteesta. Sen perusteella on selvää, että Jumala on valmis ottamaan langenneet takaisin yhteyteensä.

Paras esimerkki Jumalan halusta palauttaa kaikki Aadamın lapset läheisyyteensä on, että hän lähetti Poikansa täyttämään lain, joka oli vaatimuksineen esteenä ihmisen ja Jumalan yhteydelle. Profeetta Jeremian kautta Jumala oli sanonut: ”Niinä päivinä Juuda pelastetaan, ja Jerusalem asuu turvassa, ja tämä on se nimi, jolla sitä kutsutaan: ’Herra,

meidän vanhurskaudemme” (Jer. 33:16). Jeesus Kristus on tuo vanhurskaus. Hän täytti Jumalan tahdon kaikkien edestä, sovitti kaikkien synnit, ja siksi armokutsu kuuluu kaikille Aadamissa langenneille, ei vain juutalaisille. Kristus kutsuu luokseen niitä, jotka eivät ole koskaan omistaneet hänen armoaan, ja niitä, jotka ovat olleet hänen omiaan, mutta ovat langenneet uskosta.

Kenenkään ei tarvitse pelätä Jumalan lain tuomiota. Jos Jumala oli valmis kutsumaan kansansa uudestaan luokseen silloin, kun Sovittaja oli vasta luvattu, paljoka enemmän nyt, kun tämä on tullut ja pyyhkinyt pois kaikki synnit Jumalan kasvojen edestä!

Ei myöskään ole sattumaa, että Pyhä Henki on halunnut kirjoittaa Uuteen Testamenttiinkin esimerkkejä langenneista, jotka ovat saaneet armon uudestaan.

Monille on tuttu vertaus tuhlaajapojasta, joka vaati perintönsä, hylkäsi isänsä, kulutti kaikki varansa, ja silti isä otti hänet rakastaen ja iloiten takaisin kotiinsa.

Tuttu on myös Pietarin lankeemus. Ei se ole Raamatussa turhaan, vaan juuri sen takia, että sinäkin, langennut, voisit olla varma siitä, että Jeesus ei hylkää sinua. Hän on aina valmis armahtamaan ja hän kutsuu sinua luokseen ottamaan vastaan anteeksi-antamuksen kaikista synneistäsi. Hän haluaa varmasti antaa anteeksi. Onhan hän sanonut profeettansa kautta: ”Oli siko minulle mieleen jumalattoman kuolema, sanoo Herra, Herra; eikö se, että hän kääntyy pois teiltänsä ja elää?” (Hes. 18:23) ja hän vielä lupaa: ”Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekevät ja raskautetut, niin minä annan teille levon” (Matt. 11:28).

Mika Bergman

Onko uudesti- syntyneessä vielä syntiä

On hyvin tärkeää olla perillä siitä, mikä on uudestisyntyneen suhde syntiin. On vältettävä kahta ääripäätä, jotka kummatkin ovat hyvin haitallisia uskon elämälle.

Ensimmäinen ääripää on se, että ajatellaan kristityn olevan tai voivan olla tässä ajassa täysin synnitön. Näkemys on harvinainen, mutta sitä esiintyy joissain pyhitystä korostavissa kristillisissä liikkeissä.

Tämän näkemyksen tekee ongelmalliseksi se, että maailmassa on ollut

vain yksi synnitön ihminen, Jeesus Kristus (Room. 3:10–28). Jos joku siis ajattelisi, että uudestisyntyneessä ei voisi olla ollenkaan syntiä – ja vielä ajattelisi kuuluvansa Jumalan omien joukkoon – hän eläisi karmeassa itsepetoksessa. Kyseessä ei olisi edes itsepetos, vaan Raamatun selvän sanan vastainen näkemys. Apostoli Paavali kirjoittaa: ”Niin huomaan siis itsessäni, minä, joka tahdon hyvää tehdä, sen lain, että paha riippuu minussa kiinni; sillä sisällisen ihmiseni puolesta minä

ilolla yhdyin Jumalan lakiin, mutta jäsenissäni minä näen toisen lain, joka sotii minun mieleni lakia vastaan ja pitää minut vangittuna synnin laissa, joka minun jäsenissäni on.” (Room. 7:21–23).

Jumalan armo antaa synnit anteeksi, mutta se ei poista meissä olevaa vanhaa ihmistä. Syntinen liha on osa meitä koko tämän elämän ajan eikä sitä kiinnosta Jumalan tahto. Vanha ihminen ei tule paremmaksi, vaikka meissä oleva uusi ihminen vahvistuukin armonvälineiden käytön kautta. Se voi olla vain ulkoisesti kuuliainen ja siksi se pitääkin pakottaa lain uhkauksilla ulkonaiseen kuuliaisuuteen, jotta se ei kietois meitä synnin kahleisiin. Vanhaan ihmiseen sopii se lain käyttö, josta Paavali kirjoittaa toisaalla: ”lakia ei ole pantu vanhurskaalle, vaan laittomille ja niskoitteleville, jumalattomille ja syntisille, epähurskaille ja epäpyhille, isänsä tappajille ja äitinsä tappajille, murhamiehille, haureellisille, miehimyksille [homoutta harjoittaville], ihmiskauppiaille, valhetteliijoille, valapattoisille ja kaikelle muulle, mikä on tervettä oppia vastaan” (1 Tim. 1:9–10).

Toinen ääripää on se, että ajatellaan, ettei kristitty voi menettää uskoaan antautumalla syntiin, tai toisaalta ajatellaan, ettei hänen tarvitse kasvaa Kristuksen tuntemisessa ja tuottaa yhä enenevässä määrin Hengen hedelmiä sen seurauksena. Kristilliselle kiivoitukselle ei nähdä mitään tarkoitusta.

Tämä on hyvin yleistä nykyään. Käsityksen edustajat ovat voineet ymmärtää aivan oikein sen, että uudestisyntynyt on vielä syntinen ja että jokaisessa kristityssä on vanha ihmi-

nen, joka pakostakin rikkoo Jumalan tahtoa vastaan ajatuksin, sanoin ja teoin. Tästä tehdään kuitenkin väärä johtopäätös ja ajatellaan, ettei vanhaa aadamia tulisi pitää kurissa. Unohdetaan kokonaan se, että uudestisyntyneessä on Jumalan armosta olemassa uusi ihminen, vanhalle ihmiselle vieras todellisuus, joka ilolla yhtyy Jumalan lakiin ja haluaa noudattaa sitä. Vanha ihminen ja uusi ihminen ovat toisiaan vastaan. Jos emme vahvista uutta ihmistä evankeliumilla ja pidä kurissa vanhaa ihmistä lailla, uskomme kärsii ja lopulta kuolee, kun vanha ihminen ottaa meissä vallan.

Kahden ääripään välttäminen johtaa terveeseen hengelliseen elämään: meillä voi olla varmuus siitä, että olemme kristittyjä, vaikka rikommekin heikkoudessamme Jumalan tahtoa vastaan. Meidän ei tarvitse pettää itseämme uskottelemalla itsellemme, että olemme synnittömiä, vaan voimme tunnustaa kaikki rikkomuksemme ja uskoa ne anteeksi Jeesuksen tähden. Syntisyytemme ei voi tehdä tyhjäksi Jumalan Pojan armoa meitä kohtaan. On myös Jumalan ihmeellistä hyvyttä, että hän on synnyttänyt meissä armonvälineiden kautta uuden ihmisen, joka on vapautettu rakastamaan Jumalaa ja palvelemaan lähimmäistään. Sen takia emme voi olla välinpitämättömiä synnin tekemistä kohtaan, vaikka tässä elämässä emme vielä voi olla sitä tekemättä. Saamme Jumalan armon perustalla kamppailla vanhaa ihmistämme vastaan ja viimein peräiaikaikkisen autuuden meidän puolestamme kuolleen synnittömän Jumalan Pojan tähden.

Mika Bergman

Mitä on parannus

Välillä kuulee sanottavan, että jonkun on tehtävä parannus jostakin synnistä. Tällainen sanontatapa voi viedä kuitenkin ajatukset väärälle tolalle, jos ei sanota muuta. On mielenkiintoista, että luterilaisissa tunnustuskirjoissa parannuksen tekeminen ymmärretään paljon syvällisemmällä tavalla: ”Parannus näet sisältää varsinaisesti seuraavat kaksi asiaa. Toinen on katumus eli synnintunnosta johtuva pelästyminen, joka ahdistaa omaatuntoa. Toinen on usko, joka syntyy evankeliumista eli synninpäästöstä ja joka luottaa siihen, että synnit annetaan anteeksi Kristuksen tähden, ja antaa omalletunnolle lohdutuksen ja vapauttaa sen pelosta. Tämän jälkeen tulee seurata hyvien tekojen, jotka ovat parannuksen hedelmiä.” (CA XII, TK 1990, s. 55).

Parannus tarkoittaa syvimmitään mielenmuutosta, kääntymystä omista ajatuksista ja epäjumalista todellisen Jumalan ja hänen armonsa puoleen. Parannus ei ole ulkokuoren parantelemista, vaan katumusta synneistä ja luottamusta siihen, että kaikista rikoksistamme huolimatta, Jumala on meille armollinen Poikansa tähden. Kristus yksin on hyvyyden lähde ja vain hänestä virtaa oikea kristillinen elämä. Tämän ymmärtämisen kautta aukeaa myös se, mitä Martti Luther tarkoitti sanoessaan ensimmäisessä teesissään, että koko uskovan elämän tulee olla parannusta. Kristillinen elämä on palaamista ristin juurelle omistamaan anteeksiantamusta synneistä: perisynnistä, joka on kaikkien syntien lähde, ja teko synneistä, joiden määrää joka päivä lisäämme.

Kristillisen parannuksen käsittämisessä riittää tekemistä koko elämäksi. Ihminen on lakimainen olento ja siksi meille on paljon luonteenomaisempaa ajatella, että kristillinen elämämme olisi meidän käsissämme, ja Jumala vähän

vain auttelisi siellä, missä hänen apuaan tarvittaisiin. Totuus on kuitenkin täysin päinvastainen: armo ei paikkaile sitä, mihin me emme pysty, vaan se on kaiken hyvän perusta. Ilman armoa ei ole mitään kristillistä vaellusta. Vain yhteydessä Kristus-viinipuuhun me voimme tuottaa uskon hedelmiä. Vain hänessä tekomme ovat Jumalan mieleen, koska silloin niiden kaikki syntiset puutteet on peitetty.

Parannuksen ymmärtäminen tällä tavalla vie siltä tietynlaisen lakimaisuuden, joka siihen usein liitetään. Joissain lahkoissa sanotaan näet, että ei riitä, että uskoo Kristukseen, vaan pitää tehdä myös parannus synneistä. Tällä tavalla parannus irtoaa Kristukseen uskomisesta ja sen luonteesta tulee täysin epäraamatullinen. Joskus tällaista parannusta vieläpä vaaditaan ennen luottamista Jumalan Pojan armoon. Näin kärryt on siirretty hevosen eteen ja laki ja evankeliumi ovat menneet pahasti sekaisin. Parannuksen luonne on väärinymmärretty ja kristinuskosta on tehty lain eikä armon uskonto.

Loistavan raamatullisen esimerkin siitä, mitä parannus on, tarjoaa apostoli Paavalin ja Filippin vanginvartijan vuoropuhelu juuri sen jälkeen, kun vanginvartija oli ajatellut riistää henkensä. Epätoivoinen sotilas kysyi: "Herrat, mitä minun pitää tekemän, että minä pelastuisin?" (Apt. 16:30). Tähän Paavali vastasi: "Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut, niin myös sinun perhekuntasi" (Apt. 16:31). Tässä on kristillinen parannus. Ei sanaakaan siitä, että pitäisi jollain tavoin valmistautua armoon, vaan vain katumus synneistä ja luottamus Jumalan armoon. Vain epätoivo siitä, mitä me olemme, ja varma luottamus siihen, että juuri tällaiset suuret syntiset, joilla ei ole mitään, millä kelvata Jumalan tuomion edessä, saavat kaiken anteeksi Jeesuksen ristin kuoleman tähden.

Mika Bergman

Kaste ja uudestisyntyminen

Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: joka ei synny uudesti, ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa". Nikodeemus sanoi hänelle: "Kuinka voi ihminen vanhana syntyä? Eihän hän voi jälleen mennä äitinsä kohtuun ja syntyä?" Jeesus vastasi: "Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: jos joku ei synny vedestä ja Hengestä, ei hän voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan. Mikä lihasta on syntynyt, on liha; ja mikä Hengestä on syntynyt, on henki." (Joh. 3:3–6)

Tämä on yksi tärkeimpiä Uuden Testamentin kohtia, kun tutkitaan kasteen ja uudestisyntymisen suhdetta. Jeesus kertoo ensin Nikodeemukselle uudestisyntymisen välttämättömyydestä ja vastaa sitten tämän kysymykseen siitä, miten uudestisyntyminen tapahtuu.

Jeesuksen vastauksen sanat ”vedestä ja Hengestä” ovat selvä viittaus kasteen veteen, jossa Pyhä Henki vaikuttaa yhdessä veden kanssa, niin kuin hän osoitti laskeutumalla näkyvässä hahmossa Jeesuksen päälle, kun Jeesus kastettiin. Kasteen kautta ihminen syntyy ”uudesti, ylhäältä”.

Paavali puhuu samasta asiasta kirjoittaessaan Tiitukselle ”uudestisyntymisen perusta ja Pyhän Hengen uudistuksesta” (Tiit. 3:5) ja opettaessaan kolossalaisille kasteesta heräämisestä uuteen elämään uskon kautta Kristukseen. (Kol. 2:11–12). Kaste uudestisyntyyttää, koska se liittyy Kristukseen, hänen sovituskoulemansa ja voitokkaan ylösnousemuksensa osallisuuteen. (Room. 6:3–4, Kol. 2:12) Kaste antaa synnit anteeksi ja tekee tällä tavalla ihmisen Jumalan omaksi. (Apt. 2:38) Kaste pelastaa. (1 Piet. 3:28) Nämä ovat samoja asioita kuin uudestisyntyminen.

Myös Jumalan sanalla on uudestisyntyyttävä voima. Jaakob esimerkiksi kirjoittaa kirjeessään, että ”tahtonsa mukaan hän synnytti meidät totuuden sanalla, ollaksemme hänen luotujensa esikoiset” (Jaak. 1:18). Sana ja kaste eivät ole ristiriidassa. Ne ovat Jumalan kaksi eri välinettä saman armon tuomiseksi meille.

Joku syntyy ensimmäisen kerran hengelliseen elämään sanan kuullessaan, toinen lapsena kasteessa. Molemmat ovat Jumalan oikeita pelastustekoja. Kastettu tarvitsee sanaa ja sanan kautta uskoon tullut tarvitsee kasteen. Aikuisen kohdalla sanan tulee edeltää kastetta, sillä kastetta vastustavalle ihmiselle siitä ei ole hyötyä, koska hän torjuu epäuskolla uudestisyntymisen lahjan, jonka kaste antaa. Pienen lapsen kohdalla tietoinen epäusko ei ole vielä noussut, jolloin hän Jumalan armon vaikutuksesta syntyy uudesti kasteessa. (Lasten uudestisyntymisestä on lisää toisessa artikkelissa.) Jumalan Pyhän Hengen armollinen vaikutus on uudestisyntymisen perusta, tuli se sitten sanan tai kasteen kautta. Me jäämme Jumalan Pyhän Hengen työn turvaan, kun jäämme uskoen kasteemme varaan. Saamme luottaa siinä annettuun armoon.

Vesa Hautala

Onko uudestisyntyminen pysyvä tila

Uudestisyntymisessä on kysymys Jumalan armosta osalliseksi tulemisestä uskon kautta Kristukseen. Kysymys siitä, onko uudestisyntyminen pysyvä tila, on asiallisesti sama kuin kysymys siitä, pysyvätkö kaikki Jumalan omiksi tulleet uskossa.

Kysymykseen on vastattava kielteisesti. Uusi testamentti puhuu varoitusten ihmisistä, jotka ovat luopuneet uskosta. Apostoli Paavali puhui murheellisesti niistä, jotka olivat ennen uskoneet, mutta sitten vaelisivat Kristuksen ristin vihollisina (Fil. 3:18). He olivat kyllä uudestisyntyneet sanan ja kasteen kautta, mutta epäuskon tähden olivat menettäneet hengellisen elämän ja joutuneet hengellisen kuoleman tilaan.

Sellainen opetus kasteesta, että se ilman uskoakin pelastaisi, on vaarallista. Oikein toimitetussa kasteessa ihminen on syntynyt uudesti ja Jumalan puolelta kasteen liitto on aina voimas-

sa. Epäuskoinen kuitenkin ei hyödy saamastaan kasteesta, sillä Jumalan armo omistetaan uskon kautta.

On siis vaarallista ajatella niin, että kerran saadut Jumalan lahjat pelastaisivat ilman uskoa. Vaikka tällaiseen kuvitelmaan ei välttämättä liity räikeää ulkonaista synnin tekemistä, on uskosta luopuneen tila samanlainen kuin tuhlajapojalla synnin teillä. Hän oli hengellisesti kuollut (Luuk. 15:24,32).

Uskosta langennut voi kuitenkin tuhlajapojan tavoin palata uskoon. Pojan isän armollisuus kuvaa sitä, että taivaallinen Isä on antanut Jeesuksen kaikkien syntien sovittajaksi. Näin uskon tieltä pois joutunut saa katumuksessa ja uskossa palata Jumalan armon osallisuuteen. Näin palaava tulee jälleen osalliseksi siitä pyhän kasteen ja evankeliumin sanan tuomasta armosta, johon hän aiemmin on turvannut.

Kääntymys elämän viime hetkillä

Ristin ryöväri kääntyi hetkeä ennen kuolemaansa. Hän oli paatunut rikollinen, joka pilkkasi Jeesusta vielä ristillä ollessaan. Mutta hän sai kääntymisen armon. Mikä siihen johti? Sen saivat aikaan Jeesuksen esirukous, Jeesuksen sanat ja Vanhan Testamentin Messias-todistus, joka sai täyttymyksensä hänen silmiensä edessä. Hetkessä hän ymmärsi Jeesuksen voiton ja iankaikkisen kuninkuuden ja pyysi Jeesusta: "Muista minua, kun tulet valtakuntaasi." Huomaamme, että Pyhä Henki vaikutti suurella voimalla Sanan kautta, jota havainnollisti elävä esimerkki hänen edessään: kärsivä ja kuoleva Vapahtaja.

Kääntymys elämän viime hetkillä on siis mahdollinen. Se on hyvin lohduttava asia.

Israelissa jokainen poika kävi synagogakoulua ja tyttökkin kasvoivat tuntemaan Messias-ennustukset. Lapsena saadut opetukset olivat auttamassa ryöväriä kääntymykseen.

Omassa maassamme opetettiin ennen peruskoulun tuloa raamatunhistoriaa, Katekismusta ja hyviä virsiä. Tämä kansanosa alkaa jo olla iäkästä. Silloin saatu opetus saattaa vetää elämän viime hetkillä turvautumaan armoon Kristuksessa. Tuon kansanosan elinvuosien lisääntyminen aikaisempiin polviin verrattuna voi merkitä monelle erityistä etsikonaikaa ja pelastusta. Jumalan sanassa on aina voima. Vähäinenkin sanan todistus voi avata paratiisin portit.

Kannattaa viedä evankeliumin lohdutus kuolinvuoteelle!

MS

Miten kääntymystä on julistettava?

On luotettava sanan voimaan

Kääntymys on Jumalan sanan vaikutusta. Kun puhutaan kääntymyksestä, puhutaan aina Jumalan aikaansaamasta ihmeestä. Kääntymyksessä Jumala luo ihmiseen sanallaan uuden hengellisen elämän niin kuin hän loi luomisessa sanallaan tyhjästä valon (vrt. 2 Kor. 4:6). Siksi aina kun julistetaan kääntymystä, julistetaan Jumalan sanaa, joka luo tyhjästä uutta.

Tämä on tärkeää siksi, ettei kääntymystä julisteta niin kuin ihminen voisi itse saada sen aikaan. Kääntymyksessä Jumala tekee eläväksi synteihinsä kuolleen (Ef. 2:1). Hän kutsuu ihmisen hengelliseen elämään sanallaan niin kuin hän kutsui Lasaruksen haudastaan. Pelastus on kokonaan Jumalan armon varassa. Me emme voi itse kääntää itseämme, vaan Jumala tekee sen. Tämä on sekä varoittava että vapauttava tieto.

Se varoittaa muistuttamalla siitä vakavuudesta, joka kääntymyksen julistamiseen liittyy. Se, joka torjuu kehoituksen tehdä parannus ja uskoa evankeliumi, torjuu itse Jumalan. Torjumalla sanoman pelastuksesta hän sulkee pois juuri sen välineen, jolla Jumala haluaisi pelastaa hänet ikuiseen elämään. Myös niille, jotka ovat jo kääntyneet, tämä on vakava varoitus olla suhtautumatta kevyesti Jumalan sanan kuulemiseen ja kehotus pysyä jatkuvasti sanan ja sakramenttien yhteydessä.

Toisaalta tämä totuus on vapauttava siksi, ettei meidän tarvitse itse yrittää saada toisissa aikaan kääntymystä. "Usko tulee siis kuulemisesta, mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta"

(Room. 10:17) Meidän tehtävämme on kylvää sanaa ja Jumala on se, joka antaa kasvun (1 Kor. 3:7).

On julistettava lakia ja evankeliumia

Mikä sitten on kääntymyksen aikaansaavan julistuksen sisältö? "Tehkää parannus ja uskokaa evankeliumi." Kääntymyksen julistus on lain ja evankeliumin julistamista. Laki näyttää synnin ja kääntymyksen tarpeen, evankeliumi näyttää armon ja kääntää sydämen Jumalan puoleen.

Kääntymystä julistettaessa Jumalan pyhää lakia pidetään ihmisen edessä peilinä, josta hän näkee itsensä Jumalan tahdon valossa. Lain julistuksen tarkoitus on näyttää hänelle synnin todellisuus ja pelastuksen tarve. Lain tarkoitus on, että "jokainen suu tukitaisiin ja koko maailma tulisi syylliseksi Jumalan edessä, sillä lain kautta tulee synnin tunto." (Room. 3:20) Tällä tavalla laki valmistaa ihmistä evankeliumin julistukselle.

Evankeliumi näyttää Kristuksen, kaikkien syntisten Vapahtajan. Se kertoo, että vaikka "kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat vailla Jumalan kirkkautta", niin jokainen saa "lahjaksi vanhurskauden Jumalan armosta sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa." (Room. 3:23–24) Evankeliumi kuvaa jokaisen silmien eteen "Jeesuksen Kristuksen ristiinnaulittuna" (Gal. 3:1) hänen sijastaan, hänen syntejään kantaen. Sanoma Kristuksesta synnyttää uskon häneen. Usko omistaa Jumalan armon Jeesuksessa. Siten ihminen saa syntinsä anteeksi Jumalta. Tämä on kaiken kääntymyksen julistamisen tarkoitus.

Vesa Hautala

Pimeys kirkkaudessa – kirkkaus pimeydessä

Kesäsaarna

Noin kahdeksan päivää sen jälkeen kuin hän oli tämän puhunut, hän otti mukaansa Pietarin ja Johanneksen ja Jaakobin ja nousi vuorelle rukoilemaan. Ja hänen rukoillessaan hänen kasvojensa näkö muuttui, ja hänen vaatteensa tulivat säteilevän valkoisiksi. Ja katso, hänen kanssaan puhui kaksi miestä, ja ne olivat Mooses ja Elias. He näkyivät kirkkaudessa ja puhuivat hänen poismenostansa, jonka hän oli saattava täytäntöön Jerusalemissa. Mutta Pietari ja ne, jotka olivat hänen kanssansa, olivat unen raskauttamia; mutta kun he siitä heräsivät, näkivät he hänen kirkkautensa ja ne kaksi miestä, jotka seisoiivat hänen luonansa. Ja kun nämä olivat eroamassa hänestä, sanoi Pietari Jeesukselle: "Mestari, meidän on tässä hyvä olla; tehkäämme kolme majaa, sinulle yksi ja Moosekselle yksi ja Elialle yksi". Mutta hän ei tiennyt, mitä sanoi. Ja hänen tätä sanoessaan tuli pilvi ja peitti heidät varjoonsa; ja he peljästyivät joutuessaan pilveen. Ja pilvestä kuului ääni, joka sanoi: "Tämä on minun Poikani, se valittu; kuulkaa häntä". Ja äänen kuuluessa he huomasivat Jeesuksen olevan yksin. Ja he olivat siitä vaiti eivätkä niinä päivinä ilmoittaneet kenellekään mitään siitä, mitä olivat nähneet. (Luuk. 9:28–36)

Muistutus rististä kirkkauden keskellä

Jeesuksen kasvot säteilevät ja vaatteet hohtavat valkeina. Raamatussa kirkkaus ja valo kuvaavat Jumalan kunniaa, pyhyyttä ja voimaa. Mooseksen kasvot säteilivät hänen puhuttuaan Jumalan kanssa Siinain vuorella. Jumalan kasvot säteilivät kirkkautta profeettojen näyissä. Kirkastusvuorella valoa hohtaa Jeesus: tämä kuvaa hänen kunniaansa, voimaansa, pyhyttään ja jumaluuttaan. Se muistuttaa myös, että hän on valkeus, joka loistaa pimeydessä: vanhurskauden aurinko, joka valaisee synnin yön.

Jeesuksen kanssa vuorella on kaksi huomattavaa Vanhan Testamentin hahmoa. Mooses oli lain antaja ja Elia suuri profeetta. Näen tässä viittauksen siihen, miten laki ja profeetat todistavat Kristuksesta. Hän on Vanhan Testamentin ennustusten täyttymys, "Jumala kansansa kanssa".

Opetuslapset pelästyivät näkyä. Jumalan kirkkaus pelottaa syntistä. Se on luonnostaan syntisille kuolettavaa. Jumalan pyhyiden, oikeudenmukaisuuden ja hyvyyden edessä syntinen korventuu ja pahuus jäytää kuin tuli. Jumalan kasvoista kasvoihin nähnyt ei Vanhassa Testamentissa voinut elää.

(Mekään emme voisi kestää Jumalan kirkkautta sen täydessä loistossa.) Jeesuksen seurassa opetuslapset kuitenkin kestivät näyn. Tulihan Jeesus välittäjäksi, sovittajaksi, että ihminen voisi kohdata Pyhän. Kristuksessa voimme kohdata Jumalan kasvoista kasvoihin ja kestää.

Isä tunnusti taivaasta Jeesuksen Pojakeen ja kehotti kuulemaan häntä. Pietarin puheet vaiennettiin, kun Jumala suuntasi huomion Pietarin ideoista omaan Poikaansa. Tämä on

Jumalan valittu, tämä yksin tuo teille tiedon taivaallisista asioista. Tämä on hänen Poikansa, joka puhuu, mitä on Isänsä luona nähnyt ja häneltä saanut. Siinä saavat ihmisten omat ajatukset väistyä.

Tällainen oli näky vuorella. Mutta mistä siellä puhuttiin, kun Mooses ja Elia keskustelivat Jeesuksen kanssa? He puhuivat Jeesuksen kuolemasta. Mahtavan taivaallisen kirkkauden keskellä aiheena olivat alennus ja pimeys. Merkillistä – miksi näin oli?

Jumala toimii kätkeytyksi ja vastakohtien kautta. Jumalan suurin kunnia tuodaan julki ristin kautta. Siksi ilman ristiä – Kristuksen ja omaansa – kukaan ei kulje Jumalan valtakuntaan. Puhe Jeesuksen kuolemasta kirkastusvuorella muistuttaa, että hän on kuningas, joka hallitsee "puusta käsin", kuten vanhat kirkkoisät sanoivat, siis ristiltä ja ristin kautta. Ei Kristuksen kirkkaus ole vain sitä, että hän on Jumalan Poika ja taivaallinen Herra – silloinhan se vain polttaisi meidät syntiset – vaan se on myös ristiinnaulittun Vapahtajan armon kirkkautta. Siksi Kristuksen kunnian suurimmalla hetkellä meille näytetään tämä pilkahdus pimeyttä. Siksi kirkastusvuoren näky sijoittui pian sen jälkeen, kun Jeesus oli ilmoittanut menevänsä Jerusalemiin kuolemaan.

Me tarvitsemme omassa elämässämmekin tällaista kärsimyksestä muistuttamista kunnian hetkellä. Kerrotaan, että roomalaisilla kenraaleilla oli suurissa voitokulkueissa vaunuissaan mukana orja, jolla oli erityinen tehtävä. Hän kuiskaili juhlitun kenraalin korvaan "Memento mori!" eli "Muista, että kuolet!". Mooseksen ja Elian puhe kirkastusvuorella muistuttaa samoin meille, että niin kauan kuin vaellamme tässä maailmassa, tarvitaan suurimmankin hengellisen tai maallisen menestyksen aikana selvä tietoisuus ristiksi ja kuolemasta. Muuten me heikot tulemme ylpeiksi ja kuvittelemme saavuttavamme kaiken omilla kyvyillämme tai voimillamme ja unohdamme kärsivän Kristuksen. Ja jos kerran Jeesus joutui kantamaan monenlaista kärsimystä ajallisessa elämässään, kuinka me, joissa hän itse

asuu, voisimme välttyä siltä? On oikein ja Jumalan tahdon mukaista nauttia menestyksestä ja kunniaista silloin, kun Jumala sitä suo, mutta samalla meidän on aina muistettava ristiinnaulittu Vapahtajamme ja seurattava häntä. Emme saa myöskään unohtaa niitä, jotka kärsivät.

Lupa kirkkaudesta ristillä

Kirkastusvuorelta Jeesus kulki kohti tempelivuorta ja Golgatan kumpua Jerusalemissa. Ristillä kaikki kunnia on poissa. Myös Golgatan yllä on pilvi, mutta se ei ole valoisa, vaan pilkkopimeä. Jumala kätkeytyy ja hylkää Poikansa. Taivaasta ei kuulu ääntäkään vastaukseksi Jeesuksen huutoon "Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?" Jeesus on tehty ihmiskunnan syntien sijaiskärsijäksi. Kukaan ei auta häntä, vaan hän kantaa maailman tuskaa yksin.

Mutta kuitenkin tässä äärimmäisessä kärsimyksen pimeässä loistaa kirkas taivaallinen valo. Niin kuin kirkastusvuori sisältää Jeesuksen kärsimyksen – siitähän Mooses ja Elia puhuivat hänen kanssaan – niin myös Golgata sisältää kirkkauden. "Hetki on tullut, että Ihmisen Poika kirkastetaan" (Joh. 12:23), Jeesus sanoi Jerusalemissa joitakin päiviä ennen kuolemaansa.

Golgatan pimeydessä kirkastuu Jumalan uskomaton armo. Jumalan Pojan kärsimys on tullut kaikkien syntisten pelastukseksi. Pimeys on tullut ikuisen valkeuden lähteeksi. Ristin kuolemanpuusta on tullut elämän puu! Niin Golgatan kautta on saavutettu se, mitä kirkastusvuorella kuin lupauksena nähtiin: uusi ruumis, synnistä vapaa ja kirkkautta säteilevä; uusi, taivaallinen elämä.

Sen Kristus lahjoittaa kaikille sielä, missä hänen ristillä hankkimansa sovinto jaetaan: evankeliumin sanassa ja sakramenteissa. Niiden kautta me tulemme osallisiksi uudesta elämästä Kristuksessa. Niiden kautta pelastumme tästä kuoleman ruumiista, synnistä, joka on sekoittunut kaikkialle kehoomme ja mieleemme, uuteen, kirkastettuun elämään. Se, joka ei usko tätä, torjuu pelastuksen ja vastustaa Jumalan armoa. Mutta jokaiselle, joka uskoo, on Kristuksen haavoissa taivas auki. Hän tulee osalliseksi tulevan kirkkauden lupauksesta.

Meidän kirkkaudemme on vielä kätkeytyä tässä synnin ruumiissa, niin kuin Jeesuksen kirkkaus oli Golgatalalla kätkeytyä maailman syntien taakan alla. Mutta koska olemme osallisia Kristuksen voittoon ristillä, tulee meidänkin kirkkaudemme varmasti ilmi niin kuin Jeesuksen kirkkaus ylösnousemuksen jälkeen. Niin kuin hän, niin mekin nousemme kuolleista ja astumme taivaaseen, uuteen, Jumalan valoa säteilevään olemiseen. Alennuksemme päättyy ja meidätkin korotetaan.

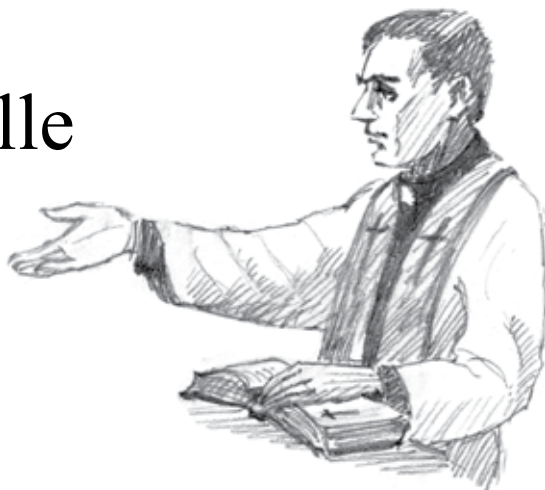
Me tarvitsemme muistutusta kirkkaudesta. Tarvitsemme muistutusta, että pimeyden keskelläkin loistaa valkeus. Ristin alla ja kuoleman saatassa meitä Pyhä Henki kuiskaa sydämessämme: ”Muista, että elät!” Kirkastusvuori puhuu meille tulevasta valkeudesta matkallamme, kun kirkkaudemme on vielä salassa. Saamme päivän evankeliumista nähdä välähdyksen siitä, mikä odottaa tämän ajan tuolla puolen. Saamme nähdä taivaallisen toivomme aina, kun evankeliumia Kristuksesta ja tulevasta toivostamme julistetaan, kuullaan, luetaan ja mietis-

kellään. Sana ja sakramentit ovat meidän kirkastusvuoremmen, jossa saamme kuulla taivaallisia sanoja Jeesuksen kärsimyksestä ja kuolemasta sekä nähdä hänen jumalallisen kirkkautensa, jossa Isä Jumala todistaa meille: ”Tämä on minun rakas Poikani, häntä kuulkaa”, ja jossa Pyhä Henki valoisan pilven tavoin peittää meidät suojaansa.

Kirkastusvuorelta meidänkin matkamme jatkuu. Kuljemme jumalanpalveluksesta ja kotihartaudesta armonvälineiden ääreltä arkeen. Mutta kirkkauden kuva pysyy sielussa ja tukee sitä elämän kärsimyksissä. Monen ahdistuksen ja lopulta kuoleman kautta me kuljemme Jumalan luo taivaaseen, niin kuin Jeesus – tosin ilman kuolemaa, jos elämme, kun Herra palaa [Luther opettaa, että tässä tapauksessa kuolema tapahtuu kirkastettaessa]. Vaikeuksien keskelläkin kirkastusvuori on meille toivona siitä, että kerran tämä synnin ruumis riisutaan, katoavainen pukeutuu katoamattomuuteen ja saamme aina olla Herran kanssa. Tämän Herra Jeesus näytti meille itse ruumiissaan kirkastusvuorella ja tämän hän vakuuttaa meille joka päivä sanansa kautta. Missä hän on, siellä mekin tulemme olemaan. Minne pää on mennyt, sinne ruumis seuraa perässä. Ja mihin Kristuksen fyysinen ruumis on korotettu, sinne korotetaan hänen hengellinen ruumiinsa, seurakunta. Iloitkaamme aina tässä toivossa, silloinkin, kun se on kätkeyty pimeyteen ja ristin alle. Valkeus loistaa pimeydessä, eikä pimeys sitä ymmärrä. Aamen.

Virret: 205:1–4,9; 395:1–3;
301:1,2,4; 140; 283:1,4–6 (säv. 340)
Vesa Hautala, Helsinki 14.7.2013

Mitä kääntyneille tulee saarnata

Jumalan sana on lakia ja evankeliumia. Näitä kumpaakin tulee saarnata kaikille ihmisille.

Historian kuluessa on ollut kaiketi aina yksimielisyys siitä, että kääntyneille tulee saarnata evankeliumia heidän uskonsa vahvistumiseksi. Sen sijaan siitä, tuleeko heille saarnata lakia, on ollut erimielisyyttä.

Lain saarna on uskoille tarpeen sen tähden, että lain käskyt näyttävät todeksi sen, että heidän tekonsa ovat tämän elämän aikana hyvin epätäydellisiä. Apostoli Paavali valittaa tätä tosiasiaa Room. 7 loppupuolella. Niin tärkeä kuin synnintunnon herättäminen lain avulla on, on laki kuitenkin vain Pyhän Hengen apuvirka, jota hän käyttää vielä suuremman asian hyväksi.

Lain saarnan tuoman tuomion lisäksi ja poistamiseksi on myös jo kääntyneille saarnattava evankeliumia Kristuksesta. Syntien anteeksiantamuksen saarna vahvistaa uskoa ja on turva tuomiota vastaan. Evankeliumi ilmoittaa Jumalan armon Kristuksessa

ja on samalla Jumalan sanan pääkohta. Evankeliumia Jeesuksen armotyöstä on kääntyneille tarpeen saarnata paljon ja lohduttavasti.

Kääntyneille tulee saarnata lakia myös ohjeeksi. Kääntymyksen myötä uskovassa on uusi ihminen. Sen puolesta uskova mielellään yhtyy Jumalan lakiin. Koska kuitenkin lakia halveksiva liha on uskovissakin tämän elämän loppuun asti, on tarpeen, että heille saarnataan Jumalan lakia opetuksesi hyviin tekoihin. Laki on uudestisyntyneille ohje hyvien tekojen toteuttamiseksi ja väärän jumalanpalveluksen varomiseksi.

Tämä lain saarna on kuitenkin esitettävä niin, että siitä ei tehdä pelastuksen perustusta. Jumalan lapset eivät ole lain alla, vaan armon alla. Niinpä varsinainen voima hyviin tekoihin tulee pelkästään evankeliumista, ja evankeliumin tulee olla saarnassa ja opetuksessa pääkohtana.

Parannus ja uudestisyntyminen

Parannus ja uudestisyntyminen merkitsevät kumpikin sitä, että epäuskoinen ihminen saa uskon ja hän näin uskon kautta tulee osalliseksi Kristuksen hankkimasta syntien anteeksiantamuksesta. Tämän asian Jumala lahjoittaa ihmiselle sanan ja sakramenttien kautta.

Koko Jumalan sanan päätarkoitus on johdattaa ihminen uskomaan Kristukseen. Tässä tarkoituksessa Raamattu käyttää lakia ja evankeliumia. Tunnustuksessamme lausutaan parannusta koskevassa uskonkohdassa: "Raamattu tavallisesti yhdistää nämä kaksi, kauhut ja lohdutuksen, opettaakseen, että parannukseen kuuluvat nämä oleelliset osat: katumus ynnä lohduttava ja vanhurskauttava usko. Nämä molemmat, pelkoon saattaminen ja pelkoon saatettujen vanhurskauttaminen ovat ne Jumalan pääasialliset teot, joita hän ihmisissä toteuttaa." (Augsburgin tunnustuksen puolustus XII, 52,53)

Tämän jälkeen tunnustus tuo esiin Daavidin ja syntisen naisen esimerkin siitä, että Jumala johdattaa langenneen uskoon juuri lain ja evankeliumin saaran avulla. Näiden esimerkkien jälkeen tunnustus jatkaa: "Kaikesta sanotusta

selviää oikeinajatteleville lukijoille, että me nimeämme parannuksen kohdiksi juuri ne samat, jotka ovat ominaiset kääntymykselle eli uudestisyntymälle ja syntien anteeksiantamukselle." (Augsburgin tunnustuksen puolustus XII, 58)

Parannukselle ja uudestisyntymiselle on ominaista myös se, että niistä seuraa hedelmiä. Jumalan lapsi uuden ihmisensä puolesta yhtyy mielellään Jumalan lakiin ja seuraa sitä. Tämä seuraaminen on uskon vaikutusta. Kuitenkaan uskon hedelmät eivät ole ansiollisia vanhurskauttamisessa eivätkä ne ole pelastuksen syy. Tässä elämässä uskon hedelmät myös ovat uskovissakin asuvan vanhan ihmisen tähden vaillinaisia.

Pelastuksen perustaksi jää siis yksinomaan syntien anteeksiantamus, jonka Jumala lahjoittaa ihmiselle yksin uskon kautta, josta parannuksessa ja uudestisyntymisessä on kysymys. Lopullisen täyttymyksensä parannus ja uudestisyntyminen saavuttavat iankaikkisessa elämässä, johon vanha ihminen ja synty eivät seuraa mukana.

KN

LAPSILLE

Ensimmäinen evankeliumi

Kun Aadam ja Eeva olivat langenneet syntiin, Jumala tuli heidän luoksensa. Silloin Herra Jumala puhui käärmeelle ja kiusaajalle, joka oli käärmeessä ja joka oli vietellyt ihmiset syntiin: "Koska tämän teit, kirottu ole sinä kaikkien karjaeläinten ja kaikkien metsän eläinten joukossa. Vatsalasi sinun pitää käymän ja tomua syömän koko elinaikasi." Tämän Jumala sanoi käärmeelle. Erityisesti kiusaajalle hän sanoi: "Ja minä panen vainon sinun ja vaimon välille ja sinun siemenesi ja hänen siemenensä välille. Hän on polkeva rikki sinun pääsi, ja sinä olet pistävä häntä kantapäähän." Siemen tarkoittaa lapsia.

Lapsi, erään vaimon poika, on taisteleva kiusaajaa vastaan, ja kiusaaja on pistävä häntä myrkkypiikillään. Tämä lapsi on rakas Vapahtajamme Jeesus Kristus. Hän oli tuleva ja vapauttava Aadamin ja Eevan sekä kaikki ihmiset synnistä, kuolemasta ja kiusaajan vallasta.

Aadam ja Eeva kuulivat tämän.

Tämä on ensimmäinen evankeliumi. Evankeliumi on suomeksi ilosanoma, hyvä uutinen. Eikö se olekin riemullinen sanoma?

Rukous

Rakas Vapahtaja, Jeesus Kristus! Sinä olet Herra Jumala, sinä olet Jumalan Poika, joka tulit ihmiseksi. Sinä taistelit kiusaajaa vastaan ja voitit! Sinä lunastit kaikki ihmiset, minutkin. Minä kiitän sinua siitä, rakas Vapahtajani. Aamen.

LAPSILLE

Kuinka Jumala haluaa rangaista syntisiä maan päällä

Eeva sanoi Jumalalle: "Minä teen suuriksi sinun raskautesi vaivat, kivulla sinun pitää synnyttämän lapsia; mutta mieheesi on sinun halusi oleva, ja hän on sinua vallitseva." Se tarkoittaa: Kun äiti saa lapsen, niin se aiheuttaa paljon ahdistusta ja tuskaa. Koska Eeva oli vietellyt Aadamin tekemään vastoin Jumalan kieltoa, niin vaimon täytyy nyt aina tehdä, mitä hänen miehensä haluaa.

Aadamille Jumala sanoi: "Koska kuulit vaimoasi ja söit puusta, josta minä kielsin sinua sanoen: 'Älä syö siitä', niin kirottu olkoon maa sinun tähtesi. Vaivaa nähden sinun pitää elättämän itseäsi siitä koko elinaikasi; orjantappuroita ja ohdakkeita se on kasvava sinulle, ja kedon ruohoja sinun on syötävä. Otsasi hiessä sinun pitää syömän leipäsi, kunnes tulet maaksi jälleen, sillä siitä sinä olet otettu. Sillä maasta sinä olet, ja maaksi pitää sinun jälleen tuleman."

Aadamille Jumala sanoi: "Koska kuulit vaimoasi ja söit puusta, josta minä kielsin sinua sanoen: 'Älä syö siitä', niin kirottu olkoon maa sinun tähtesi. Vaivaa nähden sinun pitää elättämän itseäsi siitä koko elinaikasi; orjantappuroita ja ohdakkeita se on kasvava sinulle, ja kedon ruohoja sinun on syötävä. Otsasi hiessä sinun pitää syömän leipäsi, kunnes tulet maaksi jälleen, sillä siitä sinä olet otettu. Sillä maasta sinä olet, ja maaksi pitää sinun jälleen tuleman." Koska Aadam oli syönyt sitä, minkä Jumala oli kieltänyt, maa on nyt kirottu ja siinä kasvaa paljon rikkaruohoja. Suurella vaivalla ja työllä sekä otsa hiessä miesten tulee kyntää ja kylvää maata saadakseen syötävää. Kaikkea muutakin työtä, mitä ihmiset tekevät, koskee vaivanalaisuus. Kaikkien ihmisten täytyy lopulta kuolla ja tulla jälleen maaksi, josta heidät on tehty.

Sellaista on täällä maan päällä. Sellaista se oli ja tulee aina täällä olemaan, koska ihmiset ovat syntisiä. Tämä on tätä ajallista elämää koskeva kiros. Edellisessä kertomuksessa kuulumme, että Jumala on antanut meille Vapahtajan. Hänen kauttaan saamme iankaikkisen elämän taivaassa. Siellä ei ole kuolemaa eikä muutakaan kirousta, vaan siellä vallitsee ikuinen onni eli autuus.

Rukous

Rakas Jumala! Enää ei ole niin kaunista maailmassa kuin oli alussa, kun sinä olit valmistanut kaiken niin ihanaksi ihmistä varten. Synnistä johtuu, että meidän kaikkien täytyy kuolla ja tulla jälleen maaksi. Rakas Vapahtaja! Anna minulle anteeksi syntini ja ota minut tämän elämän jälkeen taivaaseesi! Aamen.

LAPSILLE

Puhumme vielä Johannes Kastajan ensimmäisestä saarnasta

Johannes sanoi fariseuksille ja kirjanoppineille hyvin vakavasti: "Tehkää parannuksen soveliaita hedelmiä." Kansa kuuli sen ja kysyi: "Mitä meidän pitää tehdä?"

Kun ihminen tekee parannuksen eli kääntyy Jumalan tykö, katuu syntejään ja uskoo syntisten Vapahtajaan, hän aivan varmasti elää toisin kuin ennen ja tekee toisenlaisia tekoja. Mutta pitääkö hänen silloin jättää kutsumuksensa ja ammattinsa ja tehdä joitakin erikoisia tekoja? Täytyykö hänen ehkä jopa mennä luostariin ja ruveta munkiksi tai nunnaksi? Ei suinkaan.

Se, joka katuu syntejään ja uskoo Vapahtajaan, voi aivan levollisena kaikessa rauhassa pysyä sinä, mikä hän on. Hän voi olla esimerkiksi työmies, liikemies, sotilas, virkamies, aviovaimo, opiskelija, koululainen, ompelija tai mikä muu tahansa, kunhan vain hänen ammattinsa ei ole epäkristillinen tai paheellinen. Hän pitää kuitenkin aina Jumalan silmiensä edessä rakkaana ja rakastaa myös lähimmäistensä.

Silloin työntekijä tekee työnsä ahkerasti ja palvelee uskollisesti sitä, jolle hän tekee työtä. Liikemies on rehellinen eikä petä ketään. Sotilas tekee sitä, mitä hänen tulee tehdä sotilaana, eikä ole röyhkeä ja julma, vaan tekee hyvää vihollisilleenkin. Virkamies ei pyri saamaan hyötyä itselleen, vaan katsoo esivallan etua ja noudattaa lakia. Mies huolehtii perheensä toimeentulosta ja on uskollinen puoliso ja hyvä isä. Aviovaimo ja äiti ei valita, ei huokaile eikä napise, vaan on kodissaan iloinen ja ilahduttaa miehensä sydäntä. Koululainen on ahkera ja kunnioittaa opettajiaan. Lyhyesti sanoen, kun joku tekee parannuksen, hän on Jumalalle mieliksi ja tekee hyvää lähimmäisilleen.

Kun Johannes Kastaja puhui näistä asioista, kansa kysyi: "Mitä meidän tulee tehdä?" Johannes vastasi: "Jolla on kaksi ihokasta (paitaa), antakoon toisen sille, joka on ilman; ja jolla on ruokaa, tehköön samoin." Kun veronkantajia eli publikaaneja tuli hänen luoksensa,

LAPSILLE

he kysyivät: "Opettaja, mitä meidän tulee tehdä?" Hän vastasi: "Älkää vaatiko enempää, kuin mitä teille on säädetty." Sotilaatkin kysyivät: "Mitä sitten meidän tulee tehdä?" Hän vastasi: "Älkää kiskoko keneltäkään älkääkä kiristäkö, vaan tyytykää palkkaanne."

On paljon parempi ja Jumalalle mieleen, kun me kristityt teemme tavallisessa elämässä sitä, mitä Jumala haluaa, sen sijaan että tekisimme erikoisia, tavallisuudesta poikkeavia, näyttäviä tekoja. Sellaisia tekevät teeskentelijätkin ja juuri he. Mutta tehdä hiljaisuudessa Jumalan tahtomia tekoja on Jumalan lasten oikea tapa elää.

Rukous

Rakas Jumala, mitä minun tulee tehdä? – Sen minä jo tiedän. Minun tulee pitää sinut rakkaana. Minun tulee myös rakastaa vanhempiani, sisaruksiani ja muitakin ihmisiä. Minun tulee totella vanhempiani. Rakas Jumala, auta minua niin tekemään. Aamen.

Carl Manthey-Zorn, Lasset die Kindlein zu mir kommen, suom. toim. MS.

LAPSILLE

Johannes sanoi selvästi kansalle, kuka hän itse on ja kuka Kristus on

Johannes saarnasi voimallisesti. Hän kastoi. Kaikkea kansaa tuli virtana hänen luokseen. Silloin kansa ajatteli, että hän oli kaiketi Kristus.

Kun Johannes sen huomasi ja kuuli, hän sanoi koko kansanjoukolle: "Minä kastan teidät vedellä, mutta on tuleva minua väkevämpi, jonka kengänpaulaakaan minä en ole kelvollinen päästämään; hän kastaa teidät Pyhällä Hengellä ja tulella. Hänellä on viskimensä kädessään, ja hän puhdistaa puimatanterensa ja kokoaa nisut aittaansa, mutta ruumenet hän polttaa sammumattomassa tulella."

Ymmärrätkö, lapsi, tätä? Tiedän, mitä sanot. Sanot: "En kaikkea." Selitän sinulle Johannes Kastajan sanat, niin että ymmärrät ne.

Johannes käytti suutaan, jolla hän saarnasi, ja kättään, jolla hän kastoi. Muuta hän ei voinut tehdä. Mutta Kristus, joka tuli heti kohta Johanneksen jälkeen, oli paljon voimakkaampi kuin Johannes ja hänellä oli suurempi kunnia. Johannes oli pelkkä ihminen eikä hän ollut mitään Jeesukseen verrattuna. Hän ei ollut edes arvollinen kumartumaan Jeesuksen edessä ja irrottamaan hänen kengännauhojaan tai viemään hänelle hänen kenkiään. Johannes oli heikko ihmislapsi, mutta Kristus oli väkevä Herra. Johannes saattoi vain saarnata, että tulee tehdä parannus, tai kastaessaan valaa vettä, mutta Kristus antoi hänen saarnalleen ja kasteelleen Pyhän Hengen taivaallista tulta ja saattoi sydämet palamaan synnin kivuista sekä uskosta ja rakkaudesta häneen, Vapahtajaan. Johannes oli ihminen, joka ei voinut nähdä sydämiin eikä siis voinut tietää, tekivät ne, jotka ottivat kasteen, todella parannuksen. Herra Kristus sen sijaan näki sydämiin ja tiesi, ketkä todella tekivät parannuksen eli kääntyivät Jumalan puoleen ja ketkä vain teeskentelivät.

Tiedätkö, rakas lapsi, mikä on viskin, puimatanner, nisut ja ruumenet? Kun vehnä on puitu puimatantereella, kovalla puintipaikalla, otetaan viskin, jolla puidut vehnänjyvät eli nisut heitetään roskineen ilmaan. Raskaat jyvät lentävät kauemmaksi ja kevyet ruumenet eli

LAPSILLE

roskat jäävät lähemmäksi. Siten saadaan jyvät puhtaiksi ruumenista. Sitten puhdistetaan vielä puimatannerkin. Vehnänjyvät eli nisut kootaan tarkasti talteen. Niin Kristus, sydänten tuntija, ottaa vastaan kurjat syntiset, jotka tulevat todelliseen parannukseen, ja vie heidät lopulta taivaaseen, mutta teeskentelijät hän heittää ikuiseen helvettiin. – Ymmärrätkö nyt?

Rakas lapsi, sinulla on opettajia ja pastoreita. He voivat vain opettaa ja kastaa. Mutta sinulla on myös Herra Kristus. Hän tekee sinulle enemmän. Herra Kristus antaa sinulle opetuksella, saarnalla ja kasteella Pyhän Hengen. Hän vaikuttaa sinussa todellisen parannuksen, niin että aina kadut syntejäsi ja uskot Vapahtajaasi ja olet hurskas. Rakas lapsi, älä koskaan työnnä luotasi saarnaa ja kastettasi ja Vapahtajaasi äläkä Pyhää Henkeä!

Rukous

Rakas Jumalani, auta minua ja varjele minua, että minä aina elän mielenmuutoksessa ja että tulen iankaikkisesti autuaaksi. Aamen.

Eräitä alkukertomuksiin liittyviä huomioita

Montako luomiskertomusta?

Liberaaliteologit ovat esittäneet ja jatkuvasti jankuttavat, että Raamatun alussa on kaksi toisistaan poikkeavaa luomiskertomusta. Se johtuu toisaalta evolutionistisesta maailmankäsityksestä, toisaalta Raamatun erehtymättömyyden kieltämisestä, toisaalta siitä, etteivät asianomaiset teologit tunne riittävästi heprean kieltä. He perustavat käsityksensä virheellisiin käännöksiin. Hepreassa on verbeillä vain yksi menneen ajan aikamuoto. Jos teksti ymmärretään yhteytensä mukaisesti, kahta erillistä luomiskertomusta ei ole. Tekstiyhteys ratkaisee, onko tapahtuma imperfektinen, perfektinen vai pluskvamperfektinen. On epäuskoa ja Kirkon uskon vastaista ajatella, että Raamattu puhuisi samasta asiasta itsensä kanssa ristiriitaisesti. Raamatussa on vain yksi luomiskertomus, heti sen alussa. Sitä seuraa täydentävä kertomus ihmisen luomiseen liittyvistä yksityiskohdista toisessa luvussa.

Pyhä Kolmiykseys

Luomiskertomus on Jumalan Aadamille antama, kuten siitä olemme jo aikaisemmissa lehtemme numeroissa puhuneet. Se sisältää opetuksen Jumalan pyhästä kolmiyksestä. Ju-

maluudessa on kolme eri persoonaa ja kuitenkin Jumala on yksi.

Tämän totuuden on Martti Luther syvällisesti tuonut luomiskertomuksesta esiin Ensimmäisen Mooseksen kirjan selityksessään. Jumalan kansa on uskonut monoteismiin ja Kolmiykseyteen alusta lähtien. Nämä opit eivät ole vasta vähitellen kehittyneet.

Franz Pieperin Dogmatiikassa on erinomainen luku Jumalan kolmiykseydestä Vanhassa Testamentissa (s. 146s.). Kannattaa lukea se.

Jumala, joka loi sanalla maailman, näkyväiset ja näkymättömät, on puhunut ja ilmoittanut itsensä sanallaan ihmiselle, jotta ihminen tuntisi hänet ja uskoisi häneen. On rienaavaa ajatella, että Jumala kehittyisi ja että hänen pelastussuunnitelmansa ja sen toteuttaminen olisi muutoksen alaista. Valmis, jo iankaikkisuudessa tehty suunnitelma vain odotti aikaansa täyttyäkseen, kuten Raamattu sanoo: "Mutta kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, vaimosta syntyneen, lain alaiseksi syntyneen, lunastamaan lain alaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan" (Gal. 4:4–5). Se tapahtui täsmälleen Jumalan määräämänä aikana ja hänen jo iankaikkisuudessa säätämällään tavalla.

Käärme ja kiusaaja

Luodessaan enkelit Jumala oli antanut näille hengille ihmeellisen kyvyn yhtyä luotuun ja käyttää hyväkseen sen ominaisuuksia. Luther kiinnittää huomiota muun muassa siihen, että pyhät enkelit ovat antaneet ihmisille viisautta tehdä löytöjä eli keksintöjä luonnon perusteella.

Kun kiusaaja lankesi kapinaan Luojaansa vastaan, hän ei menettänyt kykyään ottaa luonto käyttöönsä, vaan pystyi käsittämättömällä tavalla yhtymään käärmeeseen ja käyttämään sen kykyjä. Tätä emme voi käsittää, koska henkimaailma ei ole aineellista maailmaa. Pyhistä enkeleistä olemme Raamatusta oppineet, että he voivat ottaa näkyvän muodon ja ilmestyä ihmis-hahmossa. Riivaajahenget taas voivat

aiheuttaa ihmisille monenlaisia vaivoja, jotka ilmenevät sairauksina. Koska nämä sairaudet, henkisetkin, jollakin tavoin liittyvät ruumiiseen ja tähän näkyvään maailmaan, niitäkin voidaan parantaa tai lieventää lääkkeillä.

Kerran Jeesus sanoi fariseuksille: "Tätä naista, joka on Aabrahamin tytär ja jota saatana on pitänyt siidottuna, katso, jo kahdeksantoista vuotta, tätäkö ei olisi pitänyt päästää siitä siteestä sapatinpäivänä?" (Luuk. 13:16) Nainen oli Aabrahamin tytär ja siis Jumalan lapsi ja taivaan perillinen sairaudestaan huolimatta. Vain epäusko kadottaa, ja sairaus ei suinkaan ole merkki epäuskosta, ei edes vakavinkaan psyykkinen häiriötila.

Paratiisin kiusauskertomus sisältää järkiparalle ongelmia siinä, mikä on

siinä kirjaimellista, mikä kuvaannollista. Käärme luetaan kedon eläimiin kuuluvaksi (1 Moos. 3:1), mutta Messias-lupauksessa se on selvästi perkele eikä kedon eläin. Luther sanoo: "Aivan epäilemättä on ollut oikea käärme se, joka oli ja keskusteli Eevan kanssa." Tässä kolmannen luvun ensimmäisessä jakeessa sana "käärme" on kirjaimellisessa merkityksessä, mutta Messias-lupauksessa kuvaannollisessa merkityksessä. Jakeessa 14 käärmettä kohtaa eläimenä kirous: vatsallaan liikkuminen ja tomun syöminen. Jakeessa 15 taas käärmettä kohtaa se, että Messias murskaa sen pään. Kun luvun alussa Mooses puhuu luonnollisesta käärmeestä, jossa kuitenkin perkele puhuu, niin Messias-lupauksessa perkele saa nimeksensä käärme; eihän sitä voitu enää kutsua alkuperäisellä nimellä Valonkantajaksi eli Lusiferiksi, joka nimi sillä oli ennen sen lankeemusta. Kun kolmannen luvun lopulla käärme sana esiintyy kuvaannollisessa merkityksessä perkelettä tarkoittavana, eräät harhautuneet teologit ovat selittäneet koko Raamatun luomiskertomuksen ja sitä seuraavat alkuluvut kuvaannol-

lisiksi tajuamatta, että vertauskuvalla täytyy olla esikuva, mihin se perustuu.

Luonnollista "käärmettä" kohdannut rangaistus kesti sen elinajan: "Koska tämän teit, kirottu ole sinä kaikkien karjaeläinten ja kaikkien metsän eläinten joukossa. Vatsallasi sinun pitää käymän ja tomua syömän koko elinaikasi." Koska tavalliset käärmeet eivät syö tomua kuten madot, rangaistus koski vain sitä eläintä, jonka suulla perkele puhui. Tästä käärmeestä sekä ennen sen saamaa kirousta että sen jälkeen tuli sitten perkeleen symboli. Ennen kirousta se oli pysäysasentoinen "suuri lohikäärme" ja kirouksen jälkeen vatsallaan kiemurteleva "käärme", kuten Ilmestyskirja kertoo: "Suuri lohikäärme, se vanha käärme, jota perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan, koko maanpiirin villitsijä, heitettiin maan päälle, ja hänen enkelinsä heitettiin hänen kanssansa" (Ilm. 12:9).

Tämä selitys kertoisi, miksi kiusaajasta käytetään kahta eri nimeä "käärme" ja "lohikäärme". Jos joku käsittää tomun syöminen enemmän kuvaannollisesti, olkoon hänellä siihen vapaus.

Uhrijumalanpalveluksen säätäminen

Luomiskertomusta seuraavat Raamatussa välittömästi kertomukset kiusauksesta, lankeemuksesta ja ensimmäisestä evankeliumista. Evankeliumiin liittyi ihmisen lankeemuksesta johtuneen häpeän peittäminen. Jumala teki eläimen nahasta puvut Aadamille ja Eevalle. Heidän häpeänsä peittämiseksi tarvittiin eläimen teurastaminen, jonka Jumala itse teki. Aadam ja Eevan viikunapuun lehdistä tekemät

vyöverhot eivät Jumalalle kelvanneet eivätkä peittäneet hänen silmiltään ihmisen häpeää. Ne kertovat heidän käsityksestään ja siitä lainomaisesta uskonnosta, jonka valtaan he olivat langenneet.

Raamattu jättää kertomatta sen, kun Jumala teurasti eläimet paratiisissa. Se mainitsee vain, että Jumala teki puvut nahasta. Voidaan päätellä, että Jumala tässä yhteydessä asetti Vanhaan Liittoon esikuvan Jumalan Karitsasta, joka ottaa pois maailman synnin, ja että hän samalla asetti uhrijumalanpalveluksen. Sitä harjoittivat Aabel, Nooa ja Aabraham (1 Moos. 4:4; 8:20; 22:13). Jaakob uhrasi myös ollessaan Laabanin luona ja matkalla Egyptiin (1 Moos. 31:55; 46:1). Israelin kansa uhrasi jo ennen kuin se sai lain (2 Moos. 3:18; 5:3 ym.).

Huomaamme, että uhrijumalanpalveluksesta tuli pysyvä käytäntö Kristuksen uuhriin asti. Saammekin uskoa, että kaikilla Herraan uskovilla oli uhrijumalanpalvelus koko Vanhan Liiton ajan yleisessä käytössä. Se kuvasi Kristuksen tulevaa uuhria ja synnytti ja vahvisti uskoa Kristuksen tuloon. Alusta alkaen se tapahtui sen lupauksen alla, että vaimon Siemen on polkeva rikki käärmeen pään. Mutta se sisälsi myös viestin sovituksen hinnasta: myrkkykäärme oli pistävä häntä kantapäähän.

Aabelin uuhri oli Herralle otollinen. Se tapahtui uskosta (Hebr. 11:4), siis Jumalan sanan perustuksella. Koska omatekoinen jumalanpalvelus ei miellytä Jumalaa, Aabelin uuhriin täytyi perustua Jumalan sääntämykseen, jolla hän oli uhrikäytännön perustanut jo paratiisissa. On aivan luonnollista,

että Raamatun alkukertomuksissa ei kerrota kaikkia asioita sellaisista tapahtumista, jotka joko Mooseksen laki tarkensi ja määräsi tai joilla ei ole merkitystä Uudessa Liitossa. Niinpä pysyvät luomisjärjestykset, kuten avioliitto miehen ja naisen välillä mainitaan, mutta uhrisäädöstä ei mainita. Sehän sisältyi yksityiskohtaisena Mooseksen lakiin. Messias-lupaus antoi uhrikäytännölle sisällön alusta alkaen ja koko Vanhan liiton aikana.

Kainin uhrasi, mutta hänen uuhriinsa ei ollut veriuuhri, joten se kertoi vain Kainin oman työn hedelmistä. Aabelin uuhri sen sijaan kuvasi sitä uuhria, jonka Messias tulisi antamaan. Aabel oli lampaiden kasvattaja. Hän uhrasi niiden esikoisista ja rasvoista, kuten Kristuskin oli oleva esikoinen ja meille iankaikkisen elämän ravinto. Aabel oli oppinut isältään Aadamilta, mitä tuli uhrata, ja ehkä juuri sen tietäen hän oli valinnut lampaiden kasvattajan ammatin, mikä sekin kertoi hänen uskostaan. Hän ymmärsi, ettei edes kiitosuhria saa asettaa sen uuhriin paikalle, joka kertoo vaimon Siemenen uuhrista, ja että kiitosuhrinkin täytyy olla kiitosta ennen kaikkea Jumalan parhaimmasta lahjasta, lunastuksesta.

Kirjoitustaidosta

Täydennyksenä siihen, mitä kirjoitin aikaisemmin seuraava huomio. Kirjaa ja kirjoitusta merkitsevä sana *sefār*, esiintyy Raamatussa ensimmäisen kerran jo Aadamin sukukirjasta 1 Moos. 5:1. Se viittaa selvästi kirjoitettuun asiakirjaan. Kyseinen sukukirja on jo ajalta ennen vedenpaisumusta.

Alkukertomuksia käsittelevä sarja päättyy tähän.

MS

Silmiä avaavaa

Herra,
on hämmästyttävää, mitä kaikkea
annat meidän elämässämme kohdata,
että kohtaaisimme myös Sinut
että tulisimme tuntemaan heikkoutemme
ja Parantajan, joka ei tullut kutsumaan
valmiiksi vanhurskaita
vaan syntisiä parannukseen
että saisit olla meille
kestävin lohdutus elämässä
ja kuolemassa ovi sinne, missä ei enää ole
syntiä, kipua eikä kuolemaa
että tulisit avaamaan meidän jokaisen
sokeana syntyneen silmät
ja suun nöyrästi kysymään: ”Kuka on Jumalan Poika,
että minä Häneen uskoisin?”
ja korvamme kuulemaan evankeliumissa
ihmeelliset sanasi:
”Sinä olet hänet nähnyt,
ja hän on se, joka sinun kanssasi puhuu.”

Nimimerkki Pisara

Messiaan rukous koskien hänen kärsimystään ja opetusvir- kaansa, Daavidin kirjoittama

Veisuunjohtajalle; Daavidin virsi. Hartaasti minä odotin Herraa, ja hän kumartui minun puoleeni ja kuuli minun huutoni. Ja hän nosti minut ylös turmion kuopasta, lo- kaisesta liejusta, ja asetti minun jalkani kalliolle, hän vahvisti mi- nun askeleeni. Hän antoi minun suuhuni uuden virren, kiitoslau- lun Jumalallemme. Sen näkevät monet ja pelkäävät ja turvaavat Herraan. Autuas se mies, joka panee turvansa Herraan eikä kään- ny ylpeiden puoleen eikä niitten, jotka valheeseen eksyvät! Herra, minun Jumalani, suuret ovat sinun ihmetekosi ja sinun aivoitukse- si meitä kohtaan. Ei ole ketään sinun vertaistasi. Niitä minä tahdon ju- listaa, niistä puhua, niitten paljous on suurempi, kuin luetella taidan. Teurasuhriin ja ruokauhriin et sinä mielisty; minun korvani sinä ava- sit, polttouhria ja syntiuhria sinä et vaadi. Silloin minä sanoin: "Katso, minä tulen; kirjakkääröön on kirjoin- tettu, mitä minun on tehtävä. Sinun tahtosi, minun Jumalani, minä teen mielelläni, ja sinun lakisi on minun sydämessäni." Minä julistan van- hurskautta suuressa seurakunnas- sa; katso, en minä sulje huuliani.

Sinä, Herra, sen tiedät. Minä en peitä sinun vanhurskauttasi omaan sydämeeni, vaan puhun sinun us- kollisuudestasi ja avustasi; minä en salaa sinun armoasi ja totuuttasi suurelta seurakunnalta. Sinä, Her- ra, älä sulje minulta laupeuttasi, si- nun armosi ja totuutesi varjeltoon minua aina. Sillä lukemattomat vaivat minua saartavat, minun rikkomukseni ovat ottaneet minut kiinni, niin etten nähdä taida; ne ovat useammat kuin pääni hiukset, ja rohkeus on minulta mennyt. Kelvatkoon sinulle, Herra, pelas- taan minut, Herra, riennä minun avukseni. Hävetkööt ja punastu- koot kaikki, jotka minun henkeäni etsivät, hukuttaaksensa sen; peräy- tykööt ja tulkoot häpeään ne, jotka tahtovat minulle onnettomuutta. Tyrmistykööt häpeästänsä ne, jotka minulle sanovat: "Kas niin, kas niin!" Iloitkoot ja riemuitkoot sinussa kaikki, jotka sinua etsivät; ne, jotka sinun autuuttasi rakas- tavat, sanokoot aina: "Ylistetty olkoon Herra!" Minä olen kurja ja köyhä, mutta Herra pitää minusta huolen. Sinä olet minun apuni ja pelastajani; minun Jumalani, älä viivy. (Ps. 40)

Luther ja Raamattu

Voi sanoa, että Lutherilla on kaikessa loppujen lopuksi kysymys siitä, että ainoastaan Kristus itse opettaa puhtaasti Kristusta ja siten ilmoittaa Isän. Erityisen hienosti hän esittää tämän asian kirjoituksessaan Selitystä evankelistä pyhän Johanneksen evankeliumiin Kristuksen rukouksesta, 1528/1529. Hän sanoo jakeen 6 johdosta:

"Jokainen ihminen maan päällä kuullessaan Jumalasta tekee hänestä synnynnäisesti oman kuvansa ja ajatuksensa. Ihminen muodostaa mieliteensä siitä, millainen Jumala on, mitä hän ajattelee ja mihin hän pyrkii, sekä miten häntä tulee palvella. Eikä mikään järki voi päästä korkeammalle, kun se tekee parhaansa, kuin että hänen tulee palvella Jumalaa teoillaan ja tehdä niin paljon, että se miellyttää häntä ja hän palkitsisi sen sillä, mitä järki haluaa – siitä on maailmaan syntynyt kaikki epäjumalanpalvelu. Mutta jos hänet on oikein tultava tuntemaan, täytyy Kristuksen tulla sanallaan ja ilmoittaa hänet meille. Meidän järkemme ja ajatuksemme eivät sitä tee. Sillä kukapa olisi koskaan ajatellut tai keksinyt, että Jumalan Pojan itse täytyi tulla luoksemme taivaasta, tulla ihmiseksi ja kuolla ristillä meidän syntiemme tähden ja hankkia meille Jumalan armo ja suosio lisäämättä siihen mitään meidän ansiotamme tai tekoamme.

Sanalla sanoen: Yksin Kristuksen on oltava se mies ja hänen myös yksin tulee säilyttää se nimi ja maine, että hän kirkastaa Isän ja ilmoittaa hänet. Hänhän lisää: 'Niille, jotka sinä olet antanut minulle maailmasta.' Niin kuin näet ei kukaan muu ilmoita eikä saarnauta sitä kuin hän, niin ei myöskään kukaan voi ymmärtää eikä omaksua sitä ilmoitusta kuin vain ne, jotka hänelle annetaan." (WA 28,113; W² VIII, 778 § 81).

Samassa kohdassa jakeen 1 johdosta Luther lausuu tästä Kristuksen itsensä ilmoittamisesta Raamatun sanalla, jolla Kristus yksinomaan ilmoittaa itsensä ja josta puolestaan Pyhän Hengen toimintaa ei voi milloinkaan irrottaa:

"En tiedä, kuinka vahvoja muut ovat Hengessä, mutta minä en voi tulla niin pyhäksi, vaikka olisin niin oppinut ja täynnä Henkeä kuin jotkut itsestään kuvittelevat. Kuitenkin koen aina, kun olen ilman sanaa ja kun en ajattele enkä käytä sitä, niin siinä ei ole Kristustakaan, eikä minulla ole myöskään halua eikä henkeä. Mutta heti kun otan jonkin psalmin tai raamatunkohdan eteeni, niin se antaa valoa ja paloa sydämeeni, niin että saan uuden rohkeuden ja toisen mielen. Tiedän myös, että jokaisen tulisi kokea sitä päivittäin itse tykönään." (W² VIII, 749 § 10; WA 28,76, 15ss.)

W.M. Oesch. Suom. MS

Kuulumisia

Kirkkokunnankokous

STLK:n 44. varsinainen kirkkokunnankokous pidettiin Lahdessa 25.5.2013. Avajaisjumalanpalveluksessa saarnasi Markku Särelä aiheenaan Seurakunta elää sanasta ja sakramenteista. Oppiesitelmän piti Kimmo Närhi Augsburgin tunnustuksen VII:stä opinkohdasta. Päättöshartauden piti Mika Bergman. Kokous valitsi tulevaisuustyöryhmään Seppo Särelän koollekutsujana ja muiksi jäseniksi Kimmo Pälikön ja Simon P:n. Ryhmän tehtävä on laatia ehdotus pastorien tulevasta työalueesta sekä selvittää asian taloudellista puolta.

Kun pastori Kimmo Närhi oli kieläytynyt uudelleenvalinnasta kirkkokunnan johtajan tehtävään, johtokunnan kokoonpanoksi tuli seuraava: Markku Särelä, kirkkokunnan johtaja, Kimmo Pälikkö, varajohtaja, Seppo Särelä, rahastonhoitaja, Ilpo Rouhu, sihteeri, Mika Bergman, jäsen ja Vesa Hautala, jäsen.

Luterilaisen päätoimittajaksi valittiin Markku Särelä.

Tilintarkastajaksi valittiin Teemu Peippo, HTM, JHTT, Nakkilasta ja toiminnantarkastajaksi Simon P Hämeenlinnasta.

Teologien tehtäväksi tuli laatia julkilausuma avioliitosta vain miehen ja naisen välisenä liittona johtokunnan hyväksyttäväksi.

Päätökset olivat kaikki yksimielisiä.

Igbon kielinen Kristinoppi

Talvella ilmestyi painosta igbon kielinen Kristinoppi STLK:n kustantamana. Nyt tämä kirja on jo yhdeksällä eri kielellä. Ne ovat suomi, viro, venäjä, latvia, ukraina, liettua, englantia, ruotsi ja igbo.

Igboa puhutaan pääasiassa Nigeriassa Imo heimon keskuudessa. Sitä puhuu äidinkielenään noin 25 miljoonaa ihmistä.

Kirja kirjoitettiin käsin tehdystä käsikirjoituksesta toimestamme tieto-

koneelle ja painettiin Suomessa tämän vuoden tammikuussa. Painoksen suuruus oli yli viisi tuhatta kappaletta. Ne lähetettiin rahtilaivakuljetuksena helmikuussa ja saapuivat perille toukokuussa.

Olemme saaneet tiedon, että kirjat ovat menneet perille. Nyt niitä levitetään siellä seurakunnissa. Odotamme asiasta tarkempia tietoja. Olemme kii-

tollisia Jumalalle siitä, että kirjat ovat lopulta perillä.

Tällaisten asioiden hoitaminen Nigeriaan ei ole aivan helppoa, sillä maa on hyvin korruptoitunut ja varkaat ovat nykyajan tekniikan tasolla. Olemme toimittaneet sinne myös jonkin määrän englannin kielisiä Kristinoppeja sekä muuta luterilaista kirjallisuutta.

Raamattuleirit

Perinteiset raamatulleirit lapsille ja aikuisille sekä nuortenpäivät ja esirippikoulu on pidetty Siitamajalla iloisissa merkeissä Jumalan armon alla. Ensimmäisessä kuvassa aikuistenleiriläisiä. Nuoret saivat seurata karhun veistoa. Viimeisessä kuvassa lapset askartelevat lastenleirillä.

MS

Kesäamppeli

Palaan matkalta. Kotiovilla ensimmäiseksi katse osuu amppelikukkaan. Voi sentään! Se on aivan lehdet velttona ja kukat lakastuneena siinä riippumassa. Onkohan se jo aivan kuollut? Olin ostanut keväällä taimen. Olin istuttanut sen uuteen multa. Olin kastellut ja lannoittanut sitä huolellisesti. ”En anna kukkani kuolla, jospa vielä saisin sen virvoiteltua uuteen eloon”, mietin mielessäni ja kiirehdin etsimään kastelukannua. Poissa ollessani oli sää ollut sekä aurinkoinen että tuulinen ja siksi kukka oli näivettynyt nopeammin kuin arvasinkaan.

Joskus runsas kastelu saa kukan uuteen eloon, mutta nyt kävi niin, että kukka piti kiikuttaa kompostiin. Ihmettelen itsekin, miten ikävältä tuntui kukkasen menettäminen. Mitä Taivaallinen Tarhurimme sanoikaan Joonalle: ”Sinä armahdat risiinikasvia, josta et ole vaivaa nähnyt ja jota et ole kasvattanut, joka yhden yön lapsena syntyi ja yhden yön lapsena kuoli. Enkö siis minä armahtaisi Niiniveä, sitä suurta kaupunkia, jossa on enemmän kuin sata kaksikymmentä tuhatta ihmistä, jotka eivät vielä tiedä, kumpi käsi on oikea, kumpi vasen, niin myös paljon eläimiä?” (Joonan 4:10–11)

Tärkeää on opettaa lapsia tuntemaan Vapahtajansa. Lapset, jotka on pienenä saatettu pyhälle kasteelle, tarvitsevat jatkuvasti ravintoa uskolleen. Jos heidän sielujaan ei ravita, heidän uskonsa näivettyy ja ehkä kokonaan kuolee. Mutta tänään meidänkin maassamme on paljon lapsia, joita ei ole kastettu ja jotka eivät tiedä Jeesuksesta mitään.

Vaikka minä en hyvälläkään hoidolla saa kuollutta kasvia uuteen elämään, Jeesuksella on kaikki valta ja hän voi herättää kuolleet. Hän tarjoaa elävää vettä, ja hengellisesti kuollut herää ja saa uuden elämän Kristuksessa. Hänelle kaikki on mahdollista. Hän kutsuu ja etsii eksyneitä. Jumala lähetti Joonan lähetystyöhön Niiniveen. Myös meidät hän on lähettänyt viemään evankeliumia, joka herättää uuteen eloon hengellisesti kuolleet.

Mummi

Tässä numerossa

Toimintatäyteinen kesäkausi on hyvässä menossa. Lehtemme haluaa tervehtiä Jumalan sanalla kaikkia lukijoitamme ja erityisesti niitä, jotka eivät pääse mukaan yhteisiin tilaisuuksiin Jumalan sanan ympärille. Tämän numeron aiheena on: uskon tulo ja kääntymys. Tällä teemalla haluamme vahvistaa jo uskossa olevia ja tarjota heille materiaalia heidän Kristus-todistustaan varten. Esirukouksemme aiheena on jatkuvasti sielujen voittaminen Kristukselle ja kadonneitten etsiminen. Toivomme lehtemme tavoittavan myös uskosta osattomia ja vetävän heitä sanomallaan uskomaan evankeliumin.

Artikkelit käsittelevät teemaa sen eri puolilta. Kun asiasta kirjoittavat useat kirjoittajat, päällekkäisyyttä ei voi täysin välttää eikä varmaan ole tarpeenkaan. Vahvistuuhan siten asia useammalla todistuksella.

Lasten kirjoitukset jatkavat Vanhan ja Uuden Testamentin opetuksia historiallisessa järjestyksessä. Ne saattavat olla mielenkiintoisia vanhemmallekin väelle.

Professori Oeschin artikkelisarjan tämänkertainen kirjoitus tuo hienolla tavalla esiin Raamatun armonvälineluonteen. Raamattua kannattaa lukea juuri sen vuoksi, että siinä Kristus ilmoittaa meille Jumalan ja ruokkii meitä armolla.

Luomista ja Raamatun alkukertomuksia käsittelevä sarja päättyy tähän numeroon. Kiinnittäisin huomiotanne siihen, että Vanhan Liiton uhrikäytäntö kertoo Jumalan kansan aina uskoneen Messiaan tuloon ja käsittäneen hänen uhrikuolemansa. Kristinusko on aina perustunut Jumalan ilmoitukseen ja on ollut Messias-uskoa ja monoteismia. Evolutionististen ajatusten soveltaminen Raamattuun on karkeata harhaoppia.

Siunattua loppukesää!

Päätoimittaja

STLK:n kirjamyntiluettelo ja hinnasto 2013 €

Aamoksen kirja, käännös ja selitys (M. Säreä)	2,50	Seurakunnan oikeudesta ja saamavirasta (M. Luther)	6,00
Apostoli Paavalin Roomalaiskirjeen selitys (G. Stöckhardt)	30,00	Sovituksen Sana (R. Efraimson)	20,00
Apostoli Pietarin ensimmäisen kirjeen selitys (G. Stöckhardt)	20,00	Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko 1928-1968 (A. A. Uppala, M. Säreä)	1,00
Elävän veden virtoja (G. A. Aho)	20,00	Säännöt 2004 (STLK:n ja Tunn. Lut. Siken yhdysskuntajärjestys)	3,00
Erlaisia luterilaisia kirkkoja ja kirkkoliittoja (A. A. Uppala)	1,00	Tekijänoikeudesta maailmaan - Taustaa 1. (K. Palikko, M. Säreä)	8,00
Helmiä (E. Voima, O. Lappalainen)	4,00	Kehitysoopin kulsseista - Taustaa 2. (K. Palikko)	10,00
Herrani elää (R. Efraimson)	20,00	Ahusta viimeiseen aikaan - Taustaa 3 " "	12,-
Iso katekismus, ven.-kiel. (M. Luther)	12,00	Tieni johdata taivaaseen (V. Apponen)	8,00
Israelin asema Uuden testamentin seurakunnassa (M. Säreä)	0,50	Tunnustukselliset seurakunnat syntyvät (A. A. Uppala)	17,00
Jeesus elää, runokirja (G. A. Aho)	5,00	Tähän asti on Herra meitä auttanut, STLK:n 50 -vuotisjuhlaulkaisu	3,50
Jeesus on tosi Jumala (M. Säreä)	2,50	Täksi päiväksi (C. M.-Zom)	20,00
Katso Jumalan Karitsa (G. A. Aho)	5,00	Vanhan testamentin esikuvia Jeesuksesta (G. A. Aho)	2,50
Kirkko ja virka (C. F. W. Walther)	18,50	Yksin uskosta, (sis. Augsburgin tunnustus ja Apologia), ven.-kiel.	25,00
Kirkkokuri vaelluksen asioissa (M. Säreä)	1,50	95 teesiä Lutherin muistovuonna 1983 (M. Säreä)	1,00
Kirkkokysymys (A. A. Uppala)	20,00	Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1-7 (M. Luther) (jäsenille 35,-)	49,00
Koetelkaa kaikki (toim. M. Säreä)	1,50	Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 8-17 (M. Luther) (jäsenille 35,-)	49,00
Kolossan seurakunta (M. Säreä)	2,50	Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24 (M. Luther) (jäsenille 35,-)	49,00
Kristinoppi, (englannin-, latvian-, liettuan-, ruotsin-, suomen-, venäjän-, vironkielinen)	12,00	Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 25-31 (M. Luther) (jäsenille 35,-)	49,00
Kristuksen kuulaisuus (M. Säreä)	8,50	Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 32-50 (M. Luther) (jäsenille 35,-)	49,00
Kristus meidän edestämme - Tee sejä vanhurskauttamisesta (M. Säreä)	17,00	Kirkkopostilla I, II, III ja Huonepostilla (M. Luther)	200,00
Kristus pyhän Raamatun selittäjänä (M. Säreä)	3,50	Kirkon sananpalvelijan asettamisesta (M. Luther)	10,00
Kärsivälliset ahdistuksessa - Lohdutusta sairaille ja masentuneille	5,00	Kristillisen kirkon usko ja nykyajan raamatuntutkimus (R. Preus)	3,50
Laki ja evankeliumi (C. F. W. Walther)	20,00	Kristuksen ehtoollisesta, suuri tunnustus (M. Luther)	35,00
Lapsikaste on raamatullinen (M. Säreä)	5,00	Raamatun inspiraatio (R. Preus)	14,50
Lapsikaste on raamatullinen, venäjänkielinen (M. Säreä)	8,00	Uskon pyhä salaisuus (J. Gerhard)	37,00
Luterilaiset tunnustuskirjat, ven.-kiel.	32,00	Vanhurskauttamisoppi klassisen luterilaisen ortodoksin teologiassa (R. Preus)	5,00
Luterilaisuus ja paavius, (sis. Schmalkaldenin uskonkohdat ja Paavin vallasta ja yliherrundesta), ven.-kiel.	10,00	Voimattomalle voimaa (G. A. Aho / L. Koskenniemi)	10,00
Miten luterilainen kirkko selittää Vanhaa ja Uutta testamenttia (R. Preus)	5,00		
Oikaisuja pastori Pättälän muistelmiin (A. A. Uppala)	1,00		
Oikea näkyvä kirkko (C. F. W. Walther)	17,00		
Paavali pakanain apostoli (T. Matikainen)	8,00		
Paikallisseurakunta (C. F. W. Walther)	17,00		
Pyhän kasteen sakramentti (G. A. Aho)	0,50		
Raamattu opettaa (Brief Statement. - LCMS, suom. M. Säreä)	1,00		
Raamatua ja tunnustusta koskeva periaatelausunto (LCMS, suomennos M. Säreä)	2,50		
Raamatun arvovallasta ja erehtymättömyydestä (S. H. Nafzger)	5,00		
Rakkaimmat raamatunpaikat (toim. M. Säreä)	0,50		
"Rauha teille!" Saamakirja osa 1 (M. Säreä)	15,00		
"Rauha teille!" Saamakirja osa 2 (M. Säreä)	15,00		
"Rauha teille!" Saamakirja osa 3 (M. Säreä)	15,00		
"Rauha teille!" Saamakirja osa 4 (M. Säreä)	15,00		
Rukous joka päivälle	0,50		
Saamavirka on Kristuksen käsky (M. Säreä)	17,00		
Sana on elämän lähde, suomenkielinen (M. Säreä)	6,00		
Sana on elämän lähde, venäjänkielinen (M. Säreä)	8,00		

LUTERILAINEN-lehti, vuosikerran tilaus ulkomaille 35,00, kotimaahan 25,00
 Luterilainen-lehti, irtonumero (uusin nro maksullinen, vanhoja maksutta) 4,00
 Lähetystyöhön tarkoitettujen suurempien kirjatilausten hinnasta voidaan neuvotella erikseen.
 Postitse tilattaessa hintaan lisätään toimituskulut

"Rauha teille" SAARNAKIRJA 15,- Kirjan eri osilla on sama hinta Markku Särelän saarnakirjan neljän kirjan sarja on nyt valmis. Hänen runsas pari vuotta kestänyt kirjoitus- ja kokoamistyönsä on nyt tullut päätökseen. Kirjat voi hankkia kirjakauppojen kautta tai seurakunnan kirjamyynnin kautta. Kaikki kirjat ovat myös verkkokirjoina ilmaiseksi luettavina osoitteessa: www.luterilainen.com. Sieltä voi tilata kirjat myös postilähetyksenä.

Kristus meidän edestämme, Markku Särelä. Kirja on luterilaisen vanhurskauttamisopin esitys. Pyhän Raamatun ja Luterilaisten tunnustuskirjojen lisäksi kirjoittaja marssittaa esiin massiivisen määrän luotettavia luterilaisia todistajia (yli 150 Luther-sitaattia). Tekijä ei anna Pyhälle Raamatulle ainoastaan puheenvuoroa, vaan rakentaa kaiken erehtymättömälle ja pettämättömälle Raamatulle. **17,-**

Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta 6,-

Mitä uskovat voivat tehdä, kun enemmistökirikko on luopunut Jumalan puhtaasta sanasta? Tässä kirjassa Luther vastaa tähän kysymykseen ja tuo mestarillisella tavalla esille uskovien Raamattuun perustuvat oikeudet. Ajankohtaista, puhuttelevaa asiaa. Käännös ja esipuhe Markku Särelä.

Saarnavirka on Kristuksen käsky 17,-

Kirja tuo Raamatusta esille saarnaviran monipuolisen aarteiston. Kristus on sääntänyt tämän jalon viran siehujen autuutta ja seurakuntansa parasta ajatellen. Jokainen Jumalan lapsi tarvitsee seurakunnan, jossa hän saa sielulleen Vapahtajan tahtoman hoidon. Oikein opettavat, laumaansa rakastavat sananpalvelijat ovat siinä suuressa merkityksessä. Kirja on ajankohtainen Se tuo esille Raamatusta myös sellaisia asioita, joita paimenet eivät ole valitettavasti aina seurakunnalleen opettaneet.

Kristuksen kuuliaisuus 8,50,-

Markku Särelän ajankohtainen teos. Kirja on yhteenveto siitä mitä Raamattu opettaa meille Kristuksen elämän ja ristinkuoleman merkityksestä lunastuksessa. Erityisesti se vastaa kysymykseen: Oliko Kristus oman persoonsa puolesta velvollinen täyttämään lain.

Pyhäkoulumateriaalia joka viikko omaan sähköpostiin

Mitä aineisto sisältää?

Vuoden jokaiselle sunnuntaille (myös ke-sääaikana) on oma tekstinsä, joka on otettu mahdollisimman suoraan Raamatusta (rinnakkaispaikkoineen) sekä värikuva kertomuksesta. Lisäksi aineistossa on selitetty tekstissä esiintyvät vieraat termit, henkilöt ja paikat. Tekstin lopussa on opeteltava Raamatun lause ja tekstiin soveltuva päivän hengellinen lauluehdotus.

Ensimmäisenä vuonna kävimme peruskurssin Jeesuksen elämästä — opetuslasten mukaan kuulemassa Jeesuksen opetuksia. Ne materiaalit löydät pdf-tiedostoina osoitteesta: www.pyhakoulu.fi. Seuraavat puoli vuotta kuulimme Vanhan Testamentin alun kertomuksia alkaen luomisesta. Jatkossa opetellemme puolivuositain uuden ja vanhan Testamentin kertomuksia.

Kenelle materiaalit on tarkoitettu?

Materiaalit on tehty avuksi pyhäkoulunopettajille – ei (ainakaan ihan pienten) lasten itsenäiseen käyttöön. Aineistoa voivat hyödyntää lasten opetuksessa: vanhemmat, isovanhemmat, kummit ja opettajat ja muut lasten kasvattajat

Aineiston tarkoitus: Aineiston avulla haluamme auttaa vanhempia kaste-käskyyn liittyvässä lastenopetuksessa niin, että Raamatun kertomukset tulisivat lapsille tutuiksi ja että lasten usko Jeesukseen saisi kasvaa ja vahvistua. Jumala on luvannut itse siunata meidän kylvötyömme.

Miten materiaalia voi saada? Voit itse kopioida, avata ja tulostaa materiaalia osoitteesta www.pyhakoulu.fi, mutta lähetämme sitä myös kerran viikossa ilmaiseksi sähköpostiisi. Aineisto ei velvoita mihinkään – niitä saa lukea vaikka vain omaksi ilokseen. Postituksesta voi halutessaan myös luopua heti, kun haluaa.

Aineiston tilaaminen ja yhteydenotto: Pyhäkoulusivulle pääsee verkossa osoitteella: www.luterilainen.com -lastenosasto tai suoraan www.pyhakoulu.fi
Yhteydenotot sähköpostilla: lapsille@luterilainen.com

Poisnukkunut

Oili Tellervo Keisala Tampereelta 59 vuoden iässä.

”Jeesus sanoi: ’Minä olen ylösnousemus ja elämä; joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut. Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole’.”

Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Toimintatietoja

Helsinki. Fabianinkatu 13 A 1. *Jumalanpalvelukset* sunnuntaisin klo 11 HPE 18.8. ja 22.9. Ei jumalanpalvelusta 29.9. *Raamattutunti* Habakukin kirjasta Lutherin selitysten perusteella to klo 19 alkaen 5.9. *Nuorten ja nuorten aikuisten ilta* la 17.8. ja 31.8. klo 18.

Hämeenlinna. *Jumalanpalvelus* la 10.8. ja su 15.9. (HPE) klo 14.

Joensuu/Kontiolahti. *Jumalanpalvelus* (HPE) ke 14.8. ja 11.9. klo 18.

Jyväskylä. *Jumalanpalvelus* su 11.8., 18.8., 25.8.(HPE), 1.9.(HPE), 8.9., 15.9., 22.9.(HPE) ja 29.9. klo.16.00 Keisaloilla, Keskisentie 1 B 55. *Raamattutunti* 12.9. klo.19.00 Keisaloilla.

Mänttä. *Jumalanpalvelus* pe. 30.8.(HPE) klo.13.00, Sihvola.

Kokkola. *Jumalanpalvelus* (HPE) la 10.8. ja pe 13.9. klo 18.

Kuusankoski. *Jumalanpalvelus* (HPE) la 27.7., la 24.8. ja 21.9. klo 14.

Kyyjärvi. *Jumalanpalvelus* pe 13.9. (HPE) klo 14.

Lahti, Rajakatu 7. *Jumalanpalvelus* sunnuntaisin klo 10. HPE 28.7., 11.8., 1.9., 8.9. ja 15.9. *Raamattutunti* ke 4. ja 18.9. klo 15.

Pori. Marttala, Valtakatu 7. *Jumalanpalvelus* su 11.8. ja 14.9. (HPE) klo 17.

Siitamaaja. *Jumalanpalvelus* sunnuntaisin klo 11 6.10. asti, HPE 25.8. ja 29.9. *Nuorten päivät* 6.–8.9. *Syysjuhla* 28.–29.9. Aiheena Herran pyhä ehtoollinen.

Tampere. Ks. Siitamaaja. Tampereelle siirrymme Siitamajalta 13.10.

Turku. *Jumalanpalvelus* la 10.8. ja su 22.9. (HPE) klo 15.

Vaasa. Marttala, Kirjastonkuja. *Jumalanpalvelus* (HPE) la 10.8. ja 14.9. klo 11.

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,
Rajakatu 7, 15100 Lahti,
puh. 040-7567659,
Sähköposti:
kimmo.narhi@luterilainen.com
Pastori Edward Brockwell,
Työppäläntie 8 C 19, JYVÄSKYLÄ.
Puh. 050-4331100 ja sähköposti
ebrockwe@gmail.com
STLK:n verkkosivut:
www.luterilainen.com

Sisällys:

Kääntymyksestä Martti Luther.....	154
Kadonneita etsimään! MS.....	155
Mitä on uskoon tuleminen? VH.....	157
Miten uskoon tullaan, MB.....	159
Haluatko uskoa ja pelastua, MS.....	160
Onko uskoontulo ja kääntymys sama asia, KN.....	162
Kääntymyksen synonyymejä Raamatussa, KN.....	163
Lapsen uudestisyntyminen, VH.....	164
Langenneen paluu, MB.....	166
Onko uudestisyntyneessä vielä syntiä, MB.....	168
Mitä on parannus, MB.....	170
Kaste ja uudestisyntyminen, VH.....	172
Onko uudestisyntyminen pysyvä tila, KN.....	173
Kääntymys elämän viime hetkillä, MS.....	174
Miten kääntymystä on julistettava? VH.....	175
Pimeys kirkkaudessa - kirkkaus pimeydessä, VH.....	176
Mitä kääntyneille tulee saarnata, KN.....	180
Parannus ja uudestisyntyminen, KN.....	181
Lapsille, CMZ.....	182-187
Eräitä alkukertomuksiin liittyviä huomioita, MS.....	188
Silmiä avaava, Pisara.....	192
Psalmi 40.....	193
Luther ja raamattu, WMO/MS.....	194
Kuulumisia, MS.....	195
Kesäamppeli, Mummi.....	198
Tässä numerossa, toimitus.....	199
Toimintatietoja.....	200-203
Kansi: Langenneen paluu, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: FI74 5700 0220 0405 23
Helsinki: FI75 1270 3000 0189 73. Luterilainen -lehti : FI15 8000 1700 3033 09
Kirkkokunta: 1) FI86 2205 1800 0215 59. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, lahjoitukset Luterilaiselle 54108. 2) Tilit/ kirjamyyni FI44 8000 1801 4770 85.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.
Tilaushinta 2013: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e
Toimitus: Päätoimittaja: Markku Särelä, Siitama ja 36, 35300 ORIVESI
puh. 040-5200579. Sähköposti markku.sarela@kolumbus.fi
Taitto, kuvitus: Kimmo Pälikkö.
Tilaukset, osoitteenmuutokset yms. pyydetään lähettämään joko tavallisena postina tai sähköpostina os.: Luterilainen c/o Leena Särelä, Ullanmäentie 11 A 11, 02750 Espoo. Sähköposti: leena.sarela@luukku.com. Jos se ei ole mahdollista, niin muutokset voi antaa puhelimitse päätoimittajalle.
Tilausmaksut, Luterilainen-lehden pankkitilille numero: FI15 8000 1700 3033 09
Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com